

DRUŽINSKI TEDNIK

Leto VIII.

Ljubljana, 20. februarja 1936

Štev. 7.

Izhaja vsak četrtek. — Uredništvo in uprava v Ljubljani, Tyrševa cesta št. 29/1. Poštni predal št. 345. Račun Pošne hranilnice v Ljubljani št. 15.393. — Rokopisov ne vračamo, nefrankiranih dopisov ne sprejemamo.

Naročnina za četrta leta 20 Din, za pol leta 40 Din, za vse leto 80 Din. — V Italiji za vse leto 40 lir, v Franciji 50 frankov, v Ameriki 2 1/2 dolarja. — Naročnino je treba plačati vnaprej. — Za odgovore je priložiti znamko.

Poslušajte dalje...

Pred dvema tednoma je bilo na tem mestu govora o pismih, ki so mi jih poslali mnogi moji prijatelji. Prosili so me, da naj napišem par člankov o tem, kako bi tudi tisti, ki so prišli iz siromašnejših razmer, mogli doseči vsaj skromen uspeh v življenju. Že zadnjič sem napisal, da za uspeh v življenju ni neobhodno potreben denar. Veliki ljudje so vzlic siromaštvu v mladosti — ali pa morda prav zato! — dosegli velike uspehe v življenju. Dalje je pa treba tudi vedeti, da premore svet toliko in toliko stvari, ki niso odvisne od denarja in ki sploh niso na prodaj. Zdravja ne moreš kupiti, a prav tako ne dobiš za denar navštevne nesebičnosti prijatelja.

Danes vam bom pa povedal, da nikoli niso imeli uspehov v življenju gobeždači. Tudi tudi v glejte, da ne boste preveč in brez potrebe klepetali in pripovedovali.

V prvi vrsti to zato ni dobro, ker morate, če mnogo govorite, pripovedovati tudi o sebi, pri tem boste pa pozabili, da ne bi smeli izdati te ali one stvari, ki je važna za vas in vam utegne koristiti, če jo ohranite sami zase, a vam bo škodovala, če bo o njej izvedela še katera druga oseba. Vrh tega s takšnim pripovedovanjem zapravljate tudi potrebno in predragoceno energijo, ki vam daje moč in poleta za ureditev težavnih in kočljivih zadev.

Torej, dobro si zapomnite: človek, ki hoče doseči uspeh, ne sme biti blebet.

Človek je že sam zmožen vprav neverjetne energije. Če se pa nasloni še na koga drugega, na prijatelja ali na prijateljice, potem mu je pot skozi življenje mnogo lažja in znošnejša. Ker je vsak človek navezan na človeško družbo, mora gledati, da ohrani neko zvezo z njo. Zato da ima med ljudmi tudi bitja, ki so mu naklonjena, ki ga radi vidijo in so veseli, če lahko prebijejo kakšno urico v njegovi družbi, kakor se tudi sam veseli njihove družbe.

Logično je in to boste po vsej priliki tudi sami razumeli, da bo vsak človek, ki bo sejal prijateljstvo, dobro voljo, ljubezen, to tudi žel. Če je pa zapet, slabovoljen, nepristopen, če vas sprejema z nezadovoljstvom in nejevoljo, je na dlani, da se ga bodo ljudje izogibali; razen tega ga ne bodo priporočali v družbi, v kateri se sami gibljejo, če bo pogovor nanesel nanj.

Zapomnite si dobro: kdor se dobro voljo in lepo besedo, bo žel prijatelje, kdor se pa nerazpoloženje in nejevoljo, bo žel sovražnike ali vsaj neprijatelje.

Ze zgoraj sem vam povedal, da tisti kdor mnogo ali celo preveč govori, po nepotrebnem zapravlja dragoceno energijo. Prav tako zapravlja energijo tudi tisti, kdor se neprestano pritožuje, toži in jadikuje.

Dosti ljudi je, ki niso bolni, pa si domišljajo, da so. Kadarkoli jih srečaš, te bodo morili s svojo boleznijo. Splet draži imajo navado, da se pritožujejo zastran česa drugega. Zastran svoje žene, svojega predstojnika in sam bogve česa še. In to jim je prešlo že v kri.

Kajpada tak človek nima niti pojma o tem, da so vprav te večne tožbe eden izmed glavnih vzrokov, da ni ničesar dosegel v življenju in da je zapravil toliko svoje najboljšje energije, ko mu je vendar toli potrebna v drugih važnih zadevah.

Človek, ki preveč govori, ki se o vsaki stvari pritožuje, kar nima zadosti lastne energije, da bi si sam sebi duševno pomagal, si mora prav zato iskati pomoči pri drugih — takšen človek je kakor docela izpraznjen akumulator ali pa iztisnjena citrona.

Pa še eno stvar poznam, zelo slabo in škodljivo za vsakogar, kdor hrepi po kakšnem višjem cilju. In ta lastnost je trma.

Izogibajte se je, kjer le morete. Ne bodite trmasti v besedah, še manj pa pri delu. Izogibajte se je, ker bo drugače i vam i vašim bližnjim prinesla nezadovoljstvo, neprijetnost in jezo.

Rekli boste, da je vse to, kar sem vam danes pripovedoval, hudo enostavno in preprosto. Utegnete imeti prav, a vendar je vse to neobhodno potrebno za ljudi, ki si žele uspeha v življenju. Vse to je prav tako potrebno, kakor je potrebno, da mirno in z zanimanjem poslušate v družbi ljudi, ki malo pomenijo ali nič in ki govore samo zato, da govore. To je sicer zelo težko, zato je pa tem koristnejše.

Zapomnite si vse, kar sem vam danes povedal, in preberite si po možnosti te vrstice še enkrat in še enkrat. Videli boste, da bodo vsi ti nauki

Razgled po svetu

Harakiri francoskih šovinistov

Na Španskem so zmagali levičarji. — Zadoščenje za Marseille. — Italijani zmagujejo

Ljubljana, 18. febr.

Cisto nedolžne so bile okoliščine, ki so pretekli četrtek zapečatile usodo »Francoske akcije« (»Action Française«), in njeni voditelji si danes po pravici pulijo lase: zakaj prav sami so krivi svojega konca.

»Action Française« je bila radikalno desničarska rojalistična organizacija. S tem je vse povedano. Člani te organizacije so bili proti republiki; njihov ideal je obnova monarhije pod žezlom Burbonov. Navznotraj in navzven je »Action Française« stala na šovinistično-nacionalističnem stališču; zanimivo je kajpada, da Hitler in nacionalni socializem nista imela v njej neizprosne sovražnice, prej občudovalko, prav tako kakor Mussolini. Tako je pač: desničarji vseh dežel so si duševno v sorodu prav

skih socialistov. Svojim nasprotnikom, desničarjem vseh barv, je kajpada trn v peti, pa ne morda zato, ker bi koketirali z boljševiki in komunisti (Blum je multimilionar in graščak — pa se bo ogreval za komunistična načela?! — nego zato, ker se je prva leta po vojni odločno zavzemal za Nemčijo, napadal versajsko mirovno pogodbo in nastopil zoper zasedbo Poruhrja: skratka zato, ker je vse na njem dišalo po »veleizdajalcu« francoske domovine.

Le nečesa mu desničarji niso zamerili, razumljivo, ker jim je šlo v račune; in vendar je baš tod najranljivejša točka destruktivne Blumove politike: Léon Blum ni maral stopiti v nobeno, še tako levičarsko vladno. Ni maral nositi odgovornosti, ker mu je bila očitno stranka več kakor kon-

»Action Française« je doigrala; v škodo Francozom njena smrt ne bo. Pristašev tako ni imela bogve koliko in revolucije se z njenim razpustom ni bati. Z njo se je le razpočil eden izmed nešteti mrzličnih mehurčkov, ki se delajo na razbolelem evropskem telesu po nesrečni vojni; če bi jih bili povsod tako energično stisnili, kakor so ga to pot Francozi, bi bilo v Evropi dosti manj vročine... in tlečega smodnika.

Italijani poročajo o zmagah

Dobre štiri mesece že traja abesinska vojna, ko se šele začena kazati, da Abesinci vendarle ne bodo kos tehnični premoči svojih nasprotnikov. Pred kratkim je nesrečni ras Desta izgubil usodno bitko v Somaliji (pravijo, da je svoj poraz že plačal s smrtjo) — zdaj pa maršal Badoglio obširno poroča o zmagi južno od Makale. Ker Abesinci sami na pol priznavajo svoj poraz, pač nimamo vzroka, da mu tudi mi ne bi verjeli.

Vse kaže, da sta poraz na južni fronti in jalovo naskakovanje ob Makalo Abesince vendarle precej deprimirala, drugače najbrže vzlic bombam in letalom ne bi bili tako hitro odnehali na gorski severni fronti, kjer so se še pred nekaj dnevi čutili tako rekoč nepremagljive.

Obsojeni teroristi

Porotno sodišče v Aixu v Provansi je preteklo sredo izreklo razsodbo proti trem teroristom Raicu, Kralju in Pospišilu, skrivcem atentata na velikega kralja Aleksandra. Celih sedemnajst mesecev je Jugoslavija čakala na zadoščenje za strašni umor svojega kralja. Francoska porota ji je v sredo 12. t. m. dala zadoščenje: obsodila je teroriste na dosmrtno deportacijo na Hudičeve otoke.

Ker se obsojenci niso pritožili proti obsodbi, je le-ta postala pravomočna; že v začetku marca jih pošljejo z drugimi kaznjenci vred na Guyano.

Litvinov v Tokio

Sovjetski komisar za zunanje zadeve Litvinov je v Evropi dosegel vse, kar je želel: Francijo je bil že prej pridobil na svojo stran, zdaj so tudi Angleži na najboljšem potu, da se z Rusi temeljito pobotajo. Ko se to zgodi, bodo Rusi v Evropi in Južni Aziji na varnem, t. j. edina nevarnost, ki jim bo še grozila, bodo Japonci.

Azijski Nemci, kakor imenujejo Japonce, prodirajo z neverjetno

Léon Daudet,

sin slavnega francoskega pisatelja Alphonse Daudeta, in eden izmed voditeljev razpuščene »Francoske akcije«.

smotrenostjo, žilavostjo in brezobzirnostjo Kitajski v meso in »delajo red« v njenih ubogih provincah; za plačilo si pa te province kratko in malo vzamejo.

Angležem je to »delanje reda« prvim šlo do živega, za njimi Američanom. Ruse pa še od leta 1905 po nesrečni rusko-japonski vojni neprestano od Japoncev glava boli; Daljni vzhod je boljševikom prav tako noč in dan pred očmi, kakor je bil carski Rusiji. Sovjeti se zaveda, da utegne nekoč prav na lepem tam neke počiti bomba, in še preden se bodo prav zavedeli, bodo že grmeli vanje japonski topovi: Japonci imajo namreč to lepo navado, da vojne ne napovedo, nego jo kar začno.

Tega se Rusi boje; danes za vojno še niso dovolj pripravljeni. Zato so se odločili poskusiti še poslednjo, najpreprostejšo pot: Litvinov naj gre v Tokio! Zakaj se mu ne bi v japonski prestolnici posrečilo to, kar se mu je pred več leti med kapitalističnimi Francozi in prav te dni v prestolnici najkonservativnejšega naroda na svetu, v Londonu?

Levičarska zmaga na Španskem

V nedeljo so imeli na Španskem parlamentarne volitve, že tretje po usodnih aprilskih občinskih volitvah 1931, ki so strmoglavile monarhijo.

Prva poročila pravijo, da so levičarske stranke dobile več kot 200 mandatov, desničarske okoli 140 in centum 60. Vseh poslancev bo štel novi parlament 473, torej manjkajo podatki iz okoli 70 volilnih okrožij.

Spanija je poljedelska država. Politično je razdeljena v tri skoraj enako močne smeri: katoliško, konservativno desnico, zmerni liberalni centum in delavsko levo.

Desnica se opira na del srednjega stanu, na veleposstvo, industrijo in velefinance, na samostojne kmetje in na ženske.

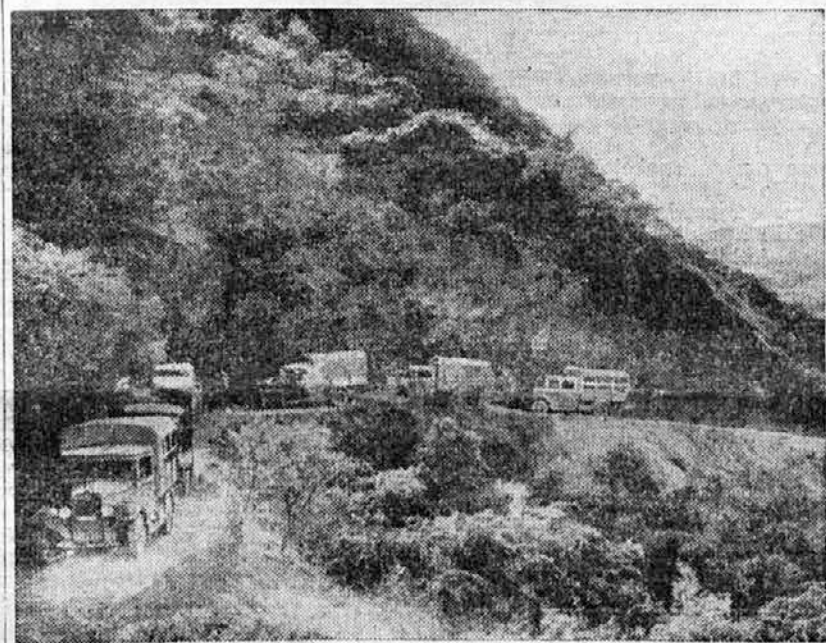
Centum ima svoje pristaše med malimi trgovci in malimi industrijci, srednjimi kmeti in slobodnimi poklici.

Levica se rekrutira med industrijskimi in poljedelskimi delavci in je socialistična, pa tudi sindikalistična in anarhistična.

Pri volitvah v novembu leta 1933 je kot reakcija na prejšnji levičarski režim prišla v parlament velika desničarska večina. S prejšnjo večino so volili kar pometli; radikal Azaña, neomejeni gospodar parlamenta, se je novembra 1933 komaj-komaj pretolkel in je prišel v novo zbornico s celimi... štirimi poslanci. Novi, drugi republikanski parlament je pa obrabil voditelja katoličanov Gila Roblesa; njegov prihod na oblast je dal oktobra 1934 signal za znano pobuno v Kataloniji.

Izd sedanjih volitev — vodil jih je simpatizer desnice Portela Valladares — je reakcija na sedanjo politiko. Levičarski voditelji kažejo najprej izpustiti iz zaporov obsojene oktobrsk upornike, potem pa socialno in upravno zakonodajo prikrojiti po »vojem svetovnopoličnem nazoru«. Če jim le ne bodo mase ušle iz rok; dogodki zadnjih let kažejo, da se to na Španskem rado zgodi.

Observer.

K bojem okoli Makale

Italijani so si v zaledju svojih čet, na pobočju goré zgradili zasilne ceste, tako da se njihovi tovorni avtomobili lahko povzpno v precejšnje višine.

tako kakor levičarji, čeprav je to pri le-teh razumljivo, pri onih se pa zdi nekam paradokso.

V četrtek so torej imeli v Parizu pogreb enega izmed voditeljev »Francoske akcije«, zgodovinarja Jacquesa Bainvilla. Nesreča je hotela, da se je prav takrat vračal iz parlamenta voditelj francoskih socialistov Léon Blum. Mladi reditelji pogrebnega spreveda so Bluma spoznali in začeli vpiti nanj in ga psovati. Ker je postajalo nevarno, se je socialistični poslanec zatekel v avto nekega svojega prijatelja, ki je prav takrat privozil mimo. Pa je bilo že prepozno. Pogrebec so nenadoma pozabili na pogreb, navalili na 63-letnega starca in ga obdelovali s palicami, dokler ga ni policija rešila iz njihovih rok. Bluma so morali odpeljati v bolnišnico, nu, posebno nevarno ni ravno bilo.

Kadar je katerega poslanca napadla drhal, so se še zmerom vsi njegovi tovariši zavzeli zanj: vsaj v tem so menda vsi parlamenti sveta soglasni. Tako je bilo tudi to pot. Še tisti dan po napadu so v francoski poslanski zbornici vsi po vrsti, od skrajnih levičarjev pa do skrajnih desničarjev izrazili svoje simpatije napadenemu Blumu in z ogorčenjem obsodili pobalinski napad. In vlada je takoj nato razpustila »Action Française«.

Napadeni Léon Blum je že vsa povojna leta voditelj franco-

z večkratnim čitanjem postali vaša popolna last in da se boste v družbi mnogo laže po njih ravnali.

Kdor pravi, da se je teh stvari težko naučiti in se ravnati po njih, je v veliki zmoti in sebe podcenjuje. Kdor pa misli, da mu niso potrebne, je prav tako v zmoti.

Učite se vsega tega in razmišljajte o tem pri vsaki priložnosti. Videli boste, da vam bodo ti nasveti koristni in da vam bodo v življenju prav prišli.

Haka.

Francoski zimski manevri

V okolici Gapa v francoskih Alpah so se te dni začeli letošnji francoski zimski manevri. Na sliki vidimo patroljo alpskih lovcev.

Pisateljjeve kriminalni roman

Refinirano zasnovan umor —
toda morilcu sado ni prinesel

(HI*) Sydney, febr.

Senzacionalna kriminalna afeta, ki bi ji bil lahko Edgar Wallace duševni oče, je razburila ves Sydney (Avstralija).

Avgusta lanskega leta so našli v samotni vili blizu Sydneya Sylvia Crozierovo mrtvo. Lepa Sylvia je bila mlada vdova, ki ji je dvoril neki pisatelj. Policija je našla v roki mrtve lepote poslovnico pismo s temle besedilom:

»Mojim prijateljem! Nihče naj ne žaluje za menoj. Umiram iz lastne volje, zastrupila sem se. Življenje mi je bilo v breme, smrt mi bo odrešenje, zakaj Horace, ki me je nekoč ljubil, me je zapustil. Odpuščaj mu, nihče naj ga ne preklinja. Bog bodi moji duši milostljiv. Vse boji prijateljje poslednjic pozdravlja nesrečna Sylvia.«

Mlada lepa gospa je postala nekam čudaka, odkar se je sporekla s svojim prijateljem, pisateljem Horacom Robertsonom, ki se je bila njemu na ljubo odrekla sleherni družabnosti. Zdravniki izvedenci so ugotovili, da je Crozierova v hipni duševni zmedenosti popila ciankalij.

Pisatelj Horace Robertson je bil do skrajnosti potr, ko je izvedel žalostno novico. Ves obupan si je pulil lase in si očital, da je edino on kriv njene smrti. Pridušal se je pa hkratu, da je bila pokojnica tako histerično ljubosumna, da ni mogel več z njo živeti.

Kasneje se je razvedela zanimiva stvar, namreč to, da je bila Sylvia zavarovana za 30.000 funtov v korist pisatelju Robertsonu, ki bi seveda s tako zavarovalnico postal pravi bogataš. Toda jeziki so kaj kmalu utihnili in se potolažili. Potolažila se pa ni zavarovalnica, ki bi morala izplačati pisatelju tolikšno zavarovalnico. Sicer so izvedenci res nedvoumno ugotovili, da je bilo Sylvijino poslovnico pismo pristno, še celo to so do gnali, da je bilo pisano v hudi duševni razburjenosti. Še sledovi solz so se videli na njem. Zavarovalnica pa le ni mirovala, zakaj zavarovanje je bilo sklenjeno šele pred kratkim in je pokojnica plačala zanj šele par premij.

Robertson je bil uspešen pisatelj kriminalnih novel, ki sicer niso slovele zaradi literarne vrednosti, pač so pa pričale o veliki pisateljevi rutini. V slehernem ameriškem časopisu si našel kakšen njegov spis, in ljudje pač tako robo najrajši požirajo.

Polzvedovanja so dognala, da je bil pisatelj hudo razsipe in da je imel ogromne dolgove. To je kakopak zavarovalnico najbolj bodlo v oči, zato je naprosila nekega ameriškega privatnega detektiva, naj skuša zadevo razčistiti.

Pisatelj si je bil medtem kupil prekrasno vilo, in tedaj se mu je prišel lepega dne ponujati za slugo neki neznanec; pisatelj ga je sprejel v službo. John, novi služabnik, je bil tako vesten in marljiv, da si ga je pisatelj kmalu izbral za svojega komornika. Ta John je bil kajpada preobleden detektiv, Red Bigfield mu je bilo ime. Ko je bil prvič dalje časa sam v Ro-

bertsonovi vili, je pretaknil vse kote. Naposled je našel v gospodarjevi pisalni mizi skriven predalček, v njem pa osnutke rokopisa nekega kriminalnega romana, ki sta mu bila glavna junaka neki Horace in Sylvia. Rokopisa je zmanjkalo tam, ko bi morala Sylvia po hudem prepiru s Horacom popiti strup in napisati poslovnico pismo. Večina rokopisa je izvirala od Robertsonove roke, le nekaj odstavkov na koncu je bilo napisanih z roko Sylvije Crozierove.

»John« se je seveda takoj prelevil v detektiva Bigfielda; odnesel je obremenljivi rokopis brez odlaganja na policijo. Robertsona so takoj prišli in ko so mu pomolili pod nos njegov rokopis, je pisatelj pobledel ko zid. Trepetal je ko šiba na vodi, vendar je kljub temu tajil, da bi bil on Sylvijin morilec. Zatrjeval je, da že dva tedna pred njeno smrtjo ni bil pri njej. Toda neki posestnik blizu Sylvijine vile je prišel na sodišče in povedal, da ga je srečal usodno noč, ko se je vračal od Crozierove domov.

Takrat ni Robertsonu nič več pomagalo. Priznal je!

Skoval je bil peklenški načrt: Sylvia Crozierova, ki mu je bila vdana ko kužek, mu je morala zaradi »bližajoče se poroke« obljubiti, da se bo dala zavarovati. Pozneje je Robertson nalašč vpriporil preprič, ki je gnal mlado vdovo v obup. Dva tedna se sploh ni zmenil zanjo, zato je pa doma pisal osnutek romana. Šele tedaj je telefonirano poklical Sylvio, obljubljač jo spravo. Ona, presrečena, da se bo njen dragi spet vrnil, je poslala vse hišne posle zdoma, zakaj zvečer, ko ji bo prišel Ho-

Sankanje na olimpiadi
Romunsko moštvo na nevarnem ovinku.

race v vas, je hotela biti sama nemotena z njim.

Ko je prišel Horace zvečer k Sylviji, ji je seveda takoj pokazal osnutek novega romana in ji zatrjeval, da bo to »literarni spomenik njune ljubezni«. Sylvia je bila kakopak do solz ganjena, in ko ji je kasneje, kakor že večkrat poprej, narekoval, je z veseljem prišla za pero in marsikatera solza ji je zdrknila na popisani papir. Ko je potem med pripravljanjem večerje odšla za trenutek iz sobe, ji je hudodelski ljubimec primešal ciankalij v jed. Poslovnico pismo, ki ga je pisatelj prej narekoval »junakinji« romana, je poltel potisnil mrtvi ljubici v roko, zato so bili seveda vsi trdno prepričani, da je Sylvia šla prostovoljno v smrt.

Horace Robertson, s pravim imenom Robert Harrison, je sin ugledne angleške družine, ima pa na vesti že večletno pustolovsko življenje. Zdjaj se mora zagovarjati pred sodniki zaradi umora iz koristoljubja. Pri razpravi je vse tajil, ker je prej priznal, toda izdajalski rokopijs je sodišču zadoščal: obsodilo ga je na smrt.

Liubezen, denar in ljubosumnost

Žalostna zgodba iz Doline smrti

(HI*) San Francisco, febr.

»Lepa Gwendolyn je mrtva!« Ta klic je šel od ust do ust, razlegal se je po rudnikih boraksa in po farmah, dokler ni naposled izšel v rudnikih zlata »Death-Valley« v Kaliforniji, v Dolini smrti, v tej pravilni puščavi na vzhodu »cvetočega vrta« Združenih držav.

Ta skrivnostna dežela, ki je pri vabila v poslednjih letih na tisoče pustolovcev, iščočih sreče v njenih rudninskih zakladih, je spet doživela svojo senzacijo.

V hiši najbogatejšega moža, slavnega kralja boraksa Williama Hopkinsa, so našli služabniki nekega jutra gospodarjevo družabnico Gwendolyn Barringtonovo mrtvo v njeni spalnici.

Mlado dekle, ki je šele pred nekaj meseci prišla iz hollywoodskih filmskih atelejev v to skrivnostno dolino, je bila brez dvoma najlepša ženska naokrog. Povsod so si šepetali o ljubosumni zaljubljenosti njenega gospodarja, zato pač ni čudno, da je padel prvi sum zaradi umora na bogatega Hopkinsa.

Nepričakovano je obstal pred vrtnimi vratmi njegovega začaranega gradiča »zeleni Henrik« kalifornske kriminalne policije. Ko so pa strogi gospodje odpeljali bogatino s seboj v preiskovalne zapore San Francisca, je izbruhnila v dolini prava pravcata revolucija. Na stotine rudarjev je vdrlo z lopatami in samokresi v elegantno vilo dozdevnega morilca: razbili so vrata in duri, polomili so vso razkošno opravo in dragocene zbirke, skratka razdejali so vse, kar jim je prišlo pod roke.

Kakor tisoči drugih pustolovcev, je prišel tudi William Hopkins pred leti v »Dolino smrti« in je stikal z znanci in neznanci po razbeljenem pesku kalifornske puščave za zlatom in dragim kamenjem. Medtem ko je večina njegovih tovarišev omagala pod žgocim solncem, se je žilavemu Williamu posrečilo, da si je v zidat temeljni kamen svojemu bodočemu milijonskemu bogastvu. V samotnem griču sredi doline je našel

bogate sloje boraksa in tam je ustanovil plodonosno podjetje, ki bo zdaj bržčas samevalo brez gospodarja. V svoji hiši si je dal v stene vzdrti pravcato mrežo vodovodnih cevi, ki so hladile stanovanjske sobe v času tropske vročine.

Nekega večera, ko je bogataš gostil, se mu je sreča izprevrila. Neki nov gost, nadvse elegantni in mladi Arhibald, sin farmarja Harrymana, je lepi Gwendolyni vneto sadil rožice. Drugi dan se je ljubosumni Hopkins na žive in mrtve spri s svojo družabnico.

Kmalu nato se je razvedelo, da je mladi Arhibald Harryman zaprosil pri milijonarju za Gwendolyn in ker je tudi družabnica vrčala zastavnemu mladeniču ljubezen, si pač Hopkins ni mogel kaj, da bi ne dal mladima zaljubljenca svoj blagoslov. Celó sam jima je pomagal pri obsežnih pripravah za poroko.

Na dan poroke, po razkošni fantovščini v slavnostno okrašenih sobanah, so našli Gwendolyno na postelji s prestreljenim srcem. William Hopkins seveda taji, da bi imel prste vmes, vendar se aretaciji ni upiral in ždi zdaj spokoren v preiskovalnem zaporu.

Ameriško pravosodje sodi takšnim grešnikom z vso strogostjo in prav gotovo tudi pri Hopkinsu ne bo zatisnilo očesa. In čeprav si v »Dolini smrti« sušijo, da je Hopkins s težkimi denarji podkupil sodnike, je ameriška javnost vendar prepričana, da morilec ne bo ušel zasluženi kazni.

Zmagovalca na ledu

Nemca Maxie Herberjeva in Ernst Baier sta si v umetnem drsanju v Garmischu priborila zlato kolajno.

Zanimivosti iz vsega sveta

Tramvaji v Parizu bodo vozili samo še letos. Leta 1934. so v Parizu ukinili 34 tramvajskih prog, lani spet 38. Danes je v Parizu le še 18 tramvajskih prog. Tudi te bodo letos ukinili. Tramvaje bodo nadomestili hitrejši in okretnejši avtobusi.

Pač največjo zbirko znamk je zapustil pokojni kralj Jurij V. Cenijo jo na 130 milijonov dinarjev. Zbirka ima 750.000 znamk in je vezana v 600 albumov.

Za odpravo oslovskega kašlja pri otrocih priporočajo bruseljski zdravniki otrokom vsaj polurno vožnjo z letalom v višini 1000 metrov. Kašelj baje potem kmalu preneha.

Abesinski cesar hrani v svoji bogati zakladnici dragoceno gramofonsko ploščo. Na njej so vrezane besede angleške kraljice Viktorije, namenjene tedanjemu abesinskemu cesarju, še preden je stopil na abesinski prestol. Viktorija se obvezuje, da bo Angleška vedno spoštovala suverenost Abesinije in da jo bo vedno branila ob sovražnih vpadih.

Zakon na preizkušnjo priporoča nova reformatorska sekta Mojzesovcev v Ameriki. Zakon se more veljavno skleniti šele po 4 letih skupnega življenja zakonskih tovarišev.

Trije lordi se bore za čast, kdo bo pri kronanju kralja Edvarda VIII. nosil njegov meč. Vsi trije imajo namreč tradicionalno pravico do te časti. Drugih 5 lordov se pa daje za to, kdo bo takrat nosil kraljev baldahin. Ker ima baldahin samo štiri konce, bo seveda eden izmed njih moral odnehati.

Za 54. rojstni dan predsednika Roosevelta so priredili v Ameriki kakih 7000 banketov in zbrali okrog dva milijona dolarjev (100 milijonov dinarjev) za dobrodelne namene.

Kralj Edvard VIII. se bo poročil letos oktobra, pravi astrologinja Ana Marise, ki je pred kratkim izdelala kraljev horoskop. Srečna soproga angleškega kralja bo baje Angležinja.

Najceneje prevaža potnike železnica med Kaulunom in Kantonom na Kitajskem. Za vožnjo do 165 km se plača v našem denarju samo 20 dinarjev. Železnica je last neke ameriške družbe.

Četverke, tri deklice in enega dečka, je pretekle dni rodila v Novem Brunšviku žena nekega nezaposlenega zidarja. Teden dni pred porodom je bil gospodar zakonoma odpovedal stanovanje, ker že nekaj mesecev nista plačala stanarine.

Mladi kralji v evropskih monarhijah. Skoraj v vseh evropskih monarhijah vladajo kralji mlajše generacije: Karol romunski, Boris bolgarski, Leopold belgijski in Edvard angleški. Najstarejši je švedski kralj, najmlajši jugoslovanski. Najdalje vladata holandska kraljica Viljemina (od leta 1890) in italijanski kralj Viktor Emanuel III. (od leta 1900).

Rooseveltov podpis na klobuku. Na neki dobrodelni razprodaji v Filadelfiji so pred nekaj dnevi prodali slaven klobuk tamkajšnjega radijskega napovedalca. Na klobuku so se podpisale razne velike ameriške osebnosti, med njimi tudi prezident Roosevelt.

Filatelistično zbirko, vredno 10 milijonov frankov, so našli v stanovanju nekega privatnega uradnika iz Pariza. V znamke je bil tako zatreskan, da je zaradi njih poverjal denar. Iz strahu pred kaznijo si je sam vzel življenje.

Potres je vrnil vid neki starki iz Toronta. Hudega potresa se je starka tako prestrašila, da je po 20 letih slepote nanovo spregledala.

Črepinje

Nemški napisal Franc Paul

Eleganten dvosedežni avto je zdrčal po cesti. Pred neko hišo se je ustavil. Iz njega je stopila neka nič kaj mlada, vendar zelo ljubka plavalaska. Segla je pod sedež, vzela majhno usnjeno kaseto, zaklenila vratca in smuknila v hišo.

V prvem nadstropju je trikrat kratko pozvonila. Odprl ji je neki visok, hudo eleganten mladenič.

»Vendar že, Nora!« je pozdravil vstopivšo damo. »Nestrpnost me je že morila.«

»Ne bodi hud, Fred.« je odgovorila in mu ponudila roko v poljub. »Nisem mogla prej. Saj veš, da moram biti previdna.«

»Ali si vse prinesla s seboj?«

»Da, vse. Tukaj je.«

Postavila je kaseto na mizo in pripovedovala:

»Sam mi je odklenil blagajno, ko sem mu povedala, da bi rada odnesla svoje dragotnine v po-pravilo.«

Fred si je navdušeno mel roke. »Prekrasno! Zdjaj bi te pa prosil, da mi pomagaš spraviti stvari v kovčge. Čas je že!«

Gospa Nora se ni niti ganila. »Nu?« se je začudil.

»Čuj, Fred.« je nekam v zadregi dejala, »z opoldanskim vlakom se pač ne moreva odpeljati, ker...«

»Ker...?« je ostro vprašal mladi mož. »Saj sva se vendar tako domenila!«

»Čeprav! Morava pač spremeniti načrt.«

»V poslednji minuti?«

Na njegovem obrazu se je ostro risala nejevolja.

»Glej, Fred.« mu je pojasnila, »če me ne bo k obedu, bo mož takoj telefoniiral dragotinarju, ali sem morda še pri njem. Seveda mu bo dragotinar po pravici povedal, da me sploh videl ni, nu, potem imava pa hudirja na glavi! Ne bi dvakrat rekla, da bo mož telefoniiral še policiji, misleč da se mi je zgodila kakšna nesreča, celo na roparje bi se utegnil spomniti. Saj vendar ve, da nosim tolikšne dragocenosti s seboj. Ali se ti ne zdi tako?« Vprašujoče se je zazrla Fredu v oči, on je pa gledal

nekam ravnodušno in je skomignil v rameni.

»Zatorej,« je nadaljevala, »je pač bolje, če se zdaj vrnem domov. Videl me bo pri obedu in si kakopak ne bo mogel nič misliti. Zvečer gre itak v klub, in ko se bo kasno vrnil, mu še mar ne bo, da bi pogledal, ali sem doma. In čeprav pogleda, naju policija ne bo več dohitela, zakaj tri ure po odhodu vlaka bova tako že čez mejo. Vlak odpelje ob osmih. Nu, zdaj pa še ti povej, ali ni tako pametnejše?«

»Seveda, seveda! Tega bi se ne bil domislil. Pametnejša si od mene.«

»Temu se še čudiš?« je smehljaje se dejala. »Saj sem vendar starejša.«

»Prava reč, tistih par let!« je menil tja v en dan.

»Tili...!« mu je požugala in se nenadoma tesno prižela k njemu. »Ti, fant moj, ali me boš res zmerom rad imel? Zmerom...?«

Rahlo se je izmuznil iz njene objema: »Saj vendar veš, da si ti edina ženska...«

»Jaz bi zate vse žrtvovala,« je rekla in mu globoko pogledala

v oči. »Svoj dom, svojo čast, svoje premoženje!«

Fred je nagrbnčil čelo. »Ali mi mar ne zaupaš?«

»Pač! Ali bi ti mar sicer prinesla nakit?«

Njegov pogled se je ustavil na usnjeni kaseti. »Veš, tole bo samo za najhujšo stisko!« je vneto zatrjeval. »Veš, samo za to, da ne greva praznih rok. Tam si bom že denar skoval. Saj veš, da je v Riu drugačno življenje kakor tukaj. Torej poslušaj me, Nora...«

»Da, da, Fred.« ga je prekinila, »vem, da boš zmozel denar. Toda zdaj moram oditi. Kaseto pustim kar tukaj.«

»Prosim, kakor želiš,« je dejal.

Torej ob sedmih se vrnem. Med tem boš ti že kovčge pripravil, pa imava še zmerom celo uro časa do odhoda. Do svidenja, Fred!«

»Do svidenja!« Pri vratih se je še enkrat ozrla. »Skoraj bi bila pozabila... še denar za listka ti moram dati.«

»Saj se tako ne mudi,« se je branil. »Saj je še zvečer čas!«

Gospa Nora mu je stisnila bankovec v roko. »Kar vzemi!«

Za vsak slučaj, Fred...«

Dve minuti pred odhodom opoldanskega brzovlaka je planil k blagajni visok in na moč eleganten mladenič in hlastno zavpil: »Listek do Monte-Carla!«

V roki je imel majhno usnjeno kaseto. Stekel je čez peron in skočil v prvi vagon. Stroj je potegnil. Počasi je odpeljal vlak s postaje...

Izza skritega stebra je tedaj stopila neka dama.

»Torej vendar!« je zamrmrala sama zase.

»Z nakitom je hotel pobegniti — ne z menoj!«

Ponosno se je vzravnila in zloben nasmešek ji je zaigral na ustnicah. »Nu, le čakaj, fant! To boš gledal, ko boš našel v kaseti namesto nakita stare črepinje...«

Gospa Nora je stopila v sobo v globoko izrezani zapeljivi domači obleki. Mož si je baš zavezaval ovratnico pred ogledalom.

»Kaj greš mar zdoma?« je vprašala, delaje se presenečeno.

»Da, draga moja. V klub!«

»Saj res, danes je tvoj dan. Se spomnila se nisem.«

Kaj beremo in slišimo drugod

Kratke zgodbe in zanimivosti od vsepovsod

Angina v Abesiniji

Abesinci zdravijo svoje otroke, ki zbolijo za angino, na prav čuden način: odrežejo jim mali jeziček. Kako to napravijo?

Iz žime naredijo zanko in jo zadržijo okrog malega jezička, ki je po njihovih mislih edini krivec neprijetne bolezni. Kadar padar za drugo krepko zategne, prereže ostru žima mehke sluznice in jeziček je odstranjen. Da pa otrok preveč ne krvavi, mora takoj po »operaciji« piti medico.

Cesta tull...

* London, jan.

V neki majhni angleški grofiji preizkušajo zdaj novotarijo, ki naj bi preprečila nesreče na križiščih železnic in cest. Na vseh nevarnih križiščih in prevozih so itak že optična znamenja, zdaj so pa vzdali v cestni tlak kakšnih sto metrov pred vsako železniško progo še poseben prag, ki mora čezenj sleherno vozilo. V tistem trenutku se sproži stikalo in vključi električno sireno, ki tako oglašuje zatuli da je ne more preslišati niti naglušen avtomobilist.

Ce se bo stvar obnesla, jo utegnejo vpeljati po vsem angleškem kraljevstvu.

12 milijonov za nasmešek

(Xi*) London, febr.

Pred kratkim se je pripeljala na Angleško ameriška plesalka Fay Marbe. Umetnico štejejo med najbolj nadobudne ameriške zvezde; kljub svoji mladosti ima pa izredno razvito trgovsko žilico.

Tako se je na primer zavarovala zoper vse mogoče nezgode. Za poškodbe na nogi je zavarovana za 200.000 funtov, v našem denarju skoraj za 50 milijonov dinarjev. Toda to še ni vse. Za poškodbe na roki si je zagotovila »samo« 2000 funtov (pol milijona Din) odškodnine, mnogo više pa ceni svoj smehljaj. Za primer, da si iznakazi obraz, ji bo morala zavarovalnica odšteti 50.000 funtov, po naše dobrih 12 milijonov dinarjev.

Glorijo Vanderbiltovo ogražajo gangstri

(HI*) Newyork, febr.

Malo Glorijo Vanderbiltovo, ki jo je ukazalo sodišče po ločitvenem procesu njenih staršev vzeti njeni materi, so oddali v rejo industriju Henryju Paynu Whitneyju. Malo je manjkalo, pa bi bili razpiti tatovi otrok skoraj ugrabili dekletce.

Roparji so namreč na pretek način izvedeli za dekletčev bivališče v Old-Westburyju na Long-Islandu in so se pripravili na nasok. Toda čuječi hišni posli so nedavno opazili, da se smukajo okrog hiše sumljivi moški. Takoj so obvestili policijo in ta je na skrivaj poizvedovala za nepridipravi, ker se javno tega ni upala storiti, sicer bi opozorila hudodelske prebivalce podzemlja na živi zaklad, ki ga skrbno čuva v Whitneyevi hiši.

»Ali morda česa želiš?« jo je ljubeznivo vprašal.

»Prav za prav nič posebnega. Hotela sem samo malo pokramljati s teboj.«

Mož se je neodločno obrnil. »Hm... ali naj mar ostanem doma?«

»Ne, ne! Nikar! Nočem ti kratiti zabave.«

Obrnila se je, da bi šla. Nežno in zapeljivo se je odražalo njeno telo pod mehko svilo.

»Nora, prav takšna zabava mi bo, če ostanem doma,« se je mahoma navdušil njen mož. »Se celo večja!«

Gospa Nora se je ljubko obrnila in se mu zagledala v oči. »Res?«

»Res! Ko sva pa tako redko kdaj skupaj!«

Njegov tožeči glas jo je ganil. Spokorjeno je pobesila glavo. »Prav imaš! V poslednjem času sem te kar nekam zane-marjala.«

Spokorjenost jo je delala še lepšo.

»No, no, saj ni bilo tako hudo,« jo je tolažil. »Lepa ženska ima pač svoje muhe. Prav dobro to razumem.«

Zlobni jeziki trde, da je mati sama podkupila ameriške gangstre, zakaj deklica je edina naslednica težkih milijonov. Zaradi večje varnosti so oddali zdaj dragocenega otroka drugam, policija pa seveda budno straži, da se ji ne bi zgodilo kaj zalega.

Kaže, da ni prijetno biti otrok tako bogatih roditeljev.

Otroka prodala za pet frankov

(Wi*) Valenciennes, febr.

Pred nekaj tedni je potrkala na vrata tukajšnjega francosko-ameriškega otroškega doma neka pijana ženska s specim dojenčkom v naročju. Na vse načine je skušala preprostiti vratarja, da bi ji odkupil otroka za majhen denar. Ker pa vratar kajpada ni hotel skleniti takšne kupčije, je še dalje silila vanj, dokler ga ni naposled preprosila, da je vzeli otroka za nekaj dni v rejo. Sama seveda ni imela ne strehe ne postelje.

Teden dni kasneje je prišla Marija Florent, dojenčkova mati, resda po otroka in odšla z njim v neko bližnjo vas. Srečala je neko razvpito ciganko in se pričela z njo pogajati zastran otroka. Naposled sta se pobotali za kupnino pet frankov. Otrokova mati je morala podpisati izjavo, da se odreče vsem pravicam na otroka in da se zanj nikoli ne bo več brigala. Ciganka je vzela malčka, mati je spravila pet frankov v žep — in bili sta bot.

Ljudje, ki so bili slučajno priče te nenavadne kupčije, so se kakopak na moč razburjali zaradi nezaslišane dejanja nečloveške matere in so prijavili zadevo orožništvu. Razvpiti ciganki so seveda otroka takoj vzeli in ga oddali v dečji dom. O brezsrčni materi pa ni sledu.

Deček z zmešanimi organi

(XPe) Praga, febr.

Te dni so prinesli na praško kliniko otroka, ki je bil pravi medicinski fenomen. Deček je tožil, da ga boli srce... na desni strani. Ko so ga zdravnik natanko pregledali, so ugotovili, da razen srca tadi drugi notranji organi niso tam, kjer bi morali biti. Želodec tega dečka je bil pomaknjen preveč na desno, jetra je imel na levi strani, vranico pa na desni.

Sestanek 10.000 Viljemov

* St. Brieuc, febr.

V malem bretonskem mestecu St. Brieucu bodo v kratkem zborovali sami Viljemi, naj nosijo to ime v francoski, nemški, italijanski ali kakršnikoli drugi obliki. To zborovanje so sklicali v počastitev nekdanjega bretonskega škofa Viljema, ki bo proglašen za svetnika. Šgodovinski zapiski trde, da je škof pred 700 leti rešil na tisoče Bretoncev smrti od lakote.

Kozmetika — obvezen predmet

(XFE) Pariz, febr.

Po zgledu Amerike je tudi Francija uvedla v nekaterih višjih deklinskih šolah kozmetiko kot obvezen predmet. Strokovnjaki predavajo vsak teden po eno uro. Tu se učenke seznanjajo s skrivnostjo olepšavanja: kakšen puder, sminko, kreme in parfume smejo rabiti in kako naj se ta lepotila uporabljajo, da bodo resnično učinkovala.

Baje teh ur učenke nikoli ne zamude in celo bolezen jih ne zadržati doma.

Hitler gleda tekme

Nemški kancelar za zanimanjem opazuje hokej na ledu med Angleži in Madžari. Na njegovi desni fuhrer nemškega sporta v. Tschammer und Osten.

Žalostna statistika

* Newyork, febr.

Ameriški statistiki se ukvarjajo z najrazličnejšimi stvarmi. Tako so pred tedni izračunili, da se zgodi v Ameriki vsako leto nič manj ko 12.000 umorov, torej na dan več ko 30: to da vsake trideset ure po en umor.

Statistiki celo trde, da so po svojih virih ugotovili povprečni tip ameriškega morilca. Po njihovi pameti naj bi bil povprečni morilec približno 30 let star, oženjen, zvečine oče enega otroka, temnolas, poljski delavec ali dninar brez posebnih znamenj, duševnih napak in kakopak skoraj zmerom rojen Američan, črnc ali belec.

Mehičani love muhe

Statistika, ki govori o poklelih Mehčanov, pravi, da se preživlja nič manj kakor 50.000 Mehčanov z muholovom. Muhe, važno mehčansko blago, pošiljajo v razne zoološke vrtove in lastnikom velikih akvarijev.

Zdi se, da je ta kruh za Mehčane ni prav lahak, zakaj kilogram muh vrže pridnemu lovcu komaj 80 dinarjev v našem denarju.

Lov za zlatom v Afriki

(XSe) Pariz, febr.

Redko naseljena francoska Gvineja je s časom močno spremenila svoje lice. V deželi vlada zadnje čase veliko razburjenje. Črnci morajo odstopati svoje naselbine belcem, ki so jih vesti o neizčrpnih zlatih rudnikih zamikale in so kar v trumah začeli prihajati v Gvinejo.

Strokovnjaki so že zdavnaj trdili, da premore francoska Gvineja bogate rudnike zlata. Črnci so vse do danes v majhnih količinah izkopavali zlato in ga za neznatne drobnarije (igračke, dežnike in steklenino) zamenjavali z belimi trgovci.

V gvinejskih rekah je res mnogo zlata. Ko je pred kratkim prišla v francosko Gvinejo ekspedicija strokovnjakov iz Pariza, je na mnogih mestih našel kar na površju na velike kepe bleščeče se rumene rudnine.

Ko so o teh neizčrpnih zakladih izvedeli razni pustolovci, so v velikih skupinah navalili na Gvinejo. Črnci so se morali spet umakniti v svoje džungle.

Ker je bil naval požrešnih kopačev že kar prevelik, so morale poseči vmes francoske kolonijske oblasti, da napravijo red. Nekatere sumljive tujce so izgnali, one, ki so kopali zlato iz zgolj koristiljubnosti, so pa zaprli.

Francoske oblasti žele, da bi imeli od kopanja zlata nekaj koristi tudi domačini, črnci. Zato so v nekaterih predelih Gvineje dali črncem izključno zlatokopsko pravico. Ljudje, ki so prišli kopat na lastni rovaš, bodo s tem potisnjeni ob stran. Kaže, da bodo v enem letu ali dveh vsi gvinejski zlati rudniki v državnih rokah.

Če pride profesor na mesto učenca k skušnji...

(XFE) Kalkuta, febr.

Na kalkutski univerzi je inel neki študent napraviti poslednje izpite. Zadeva je bila težka in kandidat je obupaval. Nekemu profesorju se je ubogi študent zasmilil; ponudil se mu je, da pojde namesto njega k skušnji.

Profesor se je spretno maskiral, kljub temu je pa sleparija prišla na dan in usmiljeni profesor se bo moral zagovarjati pred sodiščem. V tem neprijetnem položaju bi tudi njemu kazalo dobiti koga, ki bi ga zastopal pri obsodbi...

Mesto nesmrtnikov

(DI*) Pariz, febr.

Francosko mestoce Saint-Jeame šteje komaj 2000 prebivalcev in vendar premore nič manj ko 216 starih grč, 96 jih je starih že več ko 90 let, 120 pa najmanj 80 let.

Pred nekaj tedni je zbolela neka stara dama za vnetjem slepiča. Zdravniki so kakopak obupali, toda stara devica se je čudežno izmazala.

Hvala Bogu, sicer bi se slavnemu mestecu pokvarili računi. Vedeti morate, da v vsem mestu že 15 let ni nihče umrl. (Čudno, da še grobar ni iz dolgega časa izdihnil). V Saint-Jeammu so na splošno srečni ljudje doma. Domačini se kaj radi postavijo, ko ti pripovedujejo, da tudi med vojno niti en mož ni padel na polju časti. Vsi so se zdravi, vsaj živi vrnil.

Tudi samomorilcev tako rekoč ne poznamo. In še tistega, ki ga mine veselja do življenja, pa se hoče obesiti, zmerom še o pravem času rešijo. A tudi teh kandidatov smrti je bilo v poslednjih 15 letih samo 5. Brez skrbi se torej lahko Saint-Jeamčani ponašajo z zvenim primkom »mesta nesmrtnikov«.

Ločitev zaradi smeha

(XAE) Los Angeles, febr.

Gospa Johnsonova iz Los Angelesa se je hotela ločiti od svojega moža, ker se je neprestano smejal. Smejale se je, ko se je zjutraj prebudil; smejal, ko mu je žena prinesla zajtrk — smejal se je, ko se je žena oblačila za sprehod. Da, tudi takrat se je smejal, če se je v hiši dogodila kaka nesreča. Tega žena ni mogla več prenašati, zato je zahtevala ločitev.

Sodišče je res zakon razdrlo in utemeljilo svoj sklep takole:

»Smeš v nepravem času more občutljivega zakonskega druga globoko raniti in napraviti skupno življenje v zakonu nezmožno. Neprestan smeh je isto ko neprestana žalitev.«

Libanonske cedre

(CI*) Bejrut, febr.

Svetovni popotniki, ki prihajajo v Srednjo Azijo, si hočejo seveda ogledati tudi Libanon. Pot iz Bejruta je hudo težavna, in na koncu so popotniki hudo razočarani, ko vidijo namesto ceder samo golo puščavo. V zgodbah sv. pisma so

Naš pravi domači izdelek!

prav pogosto omenjene zelene goščave v Libanonu, saj je tudi kralj Salomon zgradil svetišče iz cedrovine.

Cas je pa šel svojo pot, in tako so sleherno leto posekali gozdič prekrasnega drevja. Današnji dan je po vsem Libanonu sama puščava. Največ lesa so poropali menda Egipčani, nič manj kalifi, ki jim je les rabil za stavbe.

Brez cedra pa Libanon vendar ni! Ponosno stoji tam reci in piši 400 cedrov in med njimi so kajpada orjaki in »starčki«. Strokovnjaki trde, da jih je najmanj 50 med njimi, ki so že 2000 do 3000 let stare.

Oče maščeval svojega sina

(XAE) Čikago, febr.

Jack Young in njegov sin sta bila v neki veliki čikaški banki nočna čuvara. Pred tremi meseci so maskirani razbojniki vdrli v banko in ubili mladega čuvara. Oče se je pri trupu svojega sina zakel na maščevanje. Priložnost se mu je kmalu ponudila.

Pred kratkim so spet vdrl v banko štirje vlomilci. Stari Young je skrit za stopnicami začel streljati nanje. Trije banditi so obležali na mestu mrtvi, četrti je pa nevarno ranjen zbežal, a ne daleč: na cesti se je zgrudil na tla. Ko so ga prepeljali v bolnišnico, je kmalu izdihnil.

Tako je oče maščeval svojega sina.

Težave za časa menstruacije

Poznamo premočne menstruacije (mesečno perilo) vsled slabokrvnosti, zatem menstruacije, ki radi slabotnosti predolgo trajajo, potem zopet menstruacije, ki so zvezane z bolečinami in to pri raznih vnetjih in krčih, kateri so največkrat nervoznega karaktera. Premalo časa trajajočim menstruacijam ali pa če ista sploh izostane, je vzrok splošna telesna slabost. Ravnotako je pa tudi neredna menstruacija, ki nastopi pre zgodaj ali prepozno, posledica slabe telesne konstitucije. Vse te motnje mesečnega perila povzročajo ženam mnogo skrbi.

Teden dni pred pričakovanim nastopom menstruacije je treba pričeti z dnevnim pitjem Planinka čaja, kar naj traja 14 dni. Sedeče kopelji, lahka dijeta, samo lahko prebavljivo meso, mnogo mleka, sadja in sočivja. Poskrbeti je za dobro čiščenje.

Gospodična, 24 let stara, je imela radi slabokrvnosti in slabotnosti zelo neredno mesečno perilo (menstruacijo). Stalno je trpela na migreni, bila je utrujena in zelo razdražljiva. Zdravljenje s Planinka čajem je povzročilo, da je menstruacija postala redna, brez migrene in nervoznih pojavov.

Reg. S. 529/36

Darilo nemške vlade za udeležence olimpiade
Nemška vlada je tekmovalcem in gostom zimskih olimpiad v Garmischu podarila kaseto iz belega porcelana, kakor jo kaže gornja slika.

Dr. Josef Löbel

Za človeško življenje

Detektivski roman iz zgodovine medicine. — Drugi del: Sifilida

Golša in sifilida

Celó Fric, ki je medtem skorajda dolg čas prodajal, je prislutnil: »In za njim jih je prišlo na stotine, na tisoče z menoj vred,« je zamrmral skoraj ganjeno.

»Tako je. Resda ne tako naglo, kakor si vi mislite, dragi gospod,« je odvrnil zdravnik. »Med množico cepljenih je bilo tudi nekaj popolnih fiaskov. Nekaterih po nobeni ceni ni bilo moči ozdraviti. Kakopak! Saj si je bil Wagner-Jauregg za svoje prve poskuse izbral prav najhujše bolnike, paraličnike, pri katerih se ni dalo pod božjim soncem nič več pokvariti. Seveda se zato dostikrat tudi nič več popraviti ni dalo. Malarični plasmodiji utegnejo res spirohete uničiti, toda na dlani je, da že uničenega možganskega staničevja ne morejo na novo oživiti! Zatorej so morali biti med temi hudimi bolniki tudi taki, ki niso ozdraveli.«

»In Wagner-Jauregg vendar ni vrgel puške v koruzo?«

»Ne! Iz neuspehov je samo edino in pametno sklepal, da ne kaže prav hudih bolnikov cepiti, temveč samo lažje, čedalje lažje, dokler ni naposled prišel do takih, ki sploh še paralični niso bili, ki jih je imel zgolj na sumu, da bi utegnili kdaj paralizirati; zakaj reakcija njihovega hrbtnega mozga je bila pozitivna. In potem, kakor je pač že navada, so se prislutni pritlikavci in so se vsedli velikom na ramo. Seveda so od onod lahko dalje videli ko velikani sami. Kakor se da v bajki palček ponesti orlu v višave in se potem vzpne še sam malo višje, tako so se dali ponesti Ehrlichu do njegovega salvarzana in Wagner-Jauregg do njegovega zdravljenja z malarijo — in potem so zleteli še sami malo višje: kako imenitno bi utegnili šele salvarzan in malarija skupno učinkovati! Dajali so zdaj najprej to sredstvo in neposredno za njim kar drugo, in neka statistika, ki se je slučajno spomnil, pravi, da izmed dvesto petdeset tako zdravljenih sifilitikov po desetih letih, se mi zdi, le trije niso ostali popolnoma zdravi. Toda niti eden izmed njih ni dobil paralize.«

Nepoboljšljivi Fric

Še dolgo potem, ko sta brata odšla od starega Wagner-Jaureggovega učenca, je bil Kristijan globoko zamisljen. Molče je stopal z bratom, ki je z zanimanjem opazoval minoidca dekleta in se ogledoval za najlepšimi izmed njih. Korakala sta po široki Univerzitetni cesti in ko sta prišla že do Skotskih vrat, se je Kristijanu šele razvezal jezik.

»Ali je tudi tebi tako globoko v sree seglo, kar eva tam slišala?« je vprašal.

»Kakopak! Silno me je ganilo,« je dejal Fric in požiral z očmi neko plavalasko, ki je pravkar šla mimo njiju.

»Knjiga, ki bi o vsem tem pripovedovala, bo ljudi gotovo zelo zanimala. Ali ne misliš tudi ti tako?«

»Zanimala jih bo že. Vendar — veš — nič preveč ne bi smelo biti pisane o bolnikih in o vseh teh grdih rečeh. Tega ljudje ne beró radi — in kupujejo kakopak še manj.«

»To je vendar vseeno,« ga je Kristijan razdraženo zavrnil. »Poglavitno je vendar, da ljudje o teh važnih, o teh najvažnejših rečeh kaj izvedó; da slišijo naposled še kaj o teh možeh, ki so jim več koristili, ko vsi pesniki in vojskovodje skupaj, čeprav se z njimi tako radi ponašamo. Kaj je pa Napoleon naposled storil za človeški rod? Zdecimiral ga je, stotisoče je ugonobil. In kaj so zanj storili Schaudinn in Ehrlich in Wagner-Jauregg? Milijonom so vrnili življenje.«

»Kakopak, kakopak,« je zabrnul Franc. »Saj sem mislil zgolj zastran praktične plati...«

Kristijan ga še poslušal ni. »Tega Wagner-Jaurega bi rad vsaj enkrat videl,« je vzklilnil.

Pri Wagner-Jaureggovem predavanju

Slučajno je precej drugo jutro bral v časniku, da bo predaval slavni učnjak v zdravniškem društvu. Pri priči je pozvonil pri nekdanjem Wagner-Jaureggovem učencu in ga prosil, naj mu na vsak način priskrbi dostop na predavanje.

»Zakaj ne, če vas veseli,« je odgovoril zdravnik. »Kar pome pridite k meni na dom ob osmih, pa brez akademске četrta, bova šla skupaj.«

Fric je porabil priložnost, da si v drugo ogleda revijo »Sladko dunajsko dekle.«

Kristijan je bil nekoliko vznemirjen, ko je stopil s svojim vodnikom v hišo »Zdravniškega društva«. Sleherni trenutek se je bal, da ga bo kdo spoznal za tujca in nepoklicanega in ga bo vprašal, ali je član društva, nemara celo, ali je sploh medicinec. Toda živ krst se ni znevil zanj. Po stopnicah in v predsobijh

so stali povsod zdravniki v gručah, vneto se pomenkujoč, in mimogrede si slišal »budno trdovratno mrzlico ima« ali »na široko sem zarezal,« največkrat pa besede »likvidacija« in »honorar«, seveda v spremstvu števil.

Kristijan je bil vesel, da ga ni njegov spremljevalec preveč spred posadil, a vendar je dobil prostor, kjer je dobro videl in slišal. In bil je pošteno razburjen, ko je naposled stopil govornik tistega večera za govorniško mizo.

Julij pl. Wagner-Jauregg je bil suh možak dobrih sedemdesetih let, staromodno oblečen, trdih, koščenih potez, globokih oči, z visečimi in gostimi šestinastimi lasmi.

Tisti večer ni govoril o malarijskem zdravljenju, še o paralizah ne, sploh ne o sifilidu. Njegova snov je bila baš za Avstrijo toli važno vprašanje, kako se ubraniš golše. Na njegovo pobudo so v vsej državi vpeljali posebno sol, kuhinjsko sol, s primesjo joda, prav majceno primesjo, ki pa baje zadošča, da prepreči nabiranje golše. Wagner-Jauregg je poročal o doseženih velikih uspehih in zahteval, da je treba vsakega državljanu — naj hoče ali ne, da celó ne glede na njegovo vednost — prisiliti, da sebe in svojo družino obvaruje te bolezni.

Kristijan je čul, kako mu utripa srce. Na lepem je občutil nekaj, česar ni bil še nikoli občutil.

Kakopak je že zmerom nekam nedoločno vedel, da je medicina poleg drugega tudi še »socialna veda«. Toda v tistem trenutku se je prvkrat popolnoma plastil, na novo in neposredno zavedel, da ji gre razen njene naloge — skrbi za bolnike — še druga, mnogo večja — skrb za bolezen samo. Lajšanje bolečin je samo etapa na poti do velikega cilja, do cilja, da odstranimo bolezen, da jo korenito iztrebimo s sveta!

Kako ozkosrčno, kako malomeščansko je bil dotlej gledal na ta problem, nekam preveč oseben! Do živga mu je šlo, da je bil neki Nietzsche sifilitičen, pa mu ni mogel nihče pomagati. Še bolj mu je seved šlo do živga, da je dobil celó njegov lastni brat sifilido, zato je pa zdaj občutil vso srečo napredka, da je bilo njemu moči pomagati, da mu je bilo pomagano. Toda da bi se dalo nemara na mah pomoči vsemu človeštvu, da bi se dalo ves svet odrešiti sifilide — ta misel mu do današnjega dne še ni šinila v glavo. Zdaj šele, medtem ko je predaval Wagner-Jauregg tam zgoraj, kako bi se dalo ubraniti golše, se je z žarko jasnostjo zablisnilo v Kristijanovi glavi: saj sploh ne gre za zdravljenje malih in velikih mož, gre samo za to, kako bi se preprečilo, da bi se Nietzschejev in Neitschkejev bolezni sploh lotila. Za to gre!

Ves svet ozdraviti sifilide!

Kristijanu je misel zastala. V kakšno sanjarije se je zaletel? Ali je mar, vsaj teoretski, sploh mogoče spraviti sifilido s sveta?

A zakaj neki ne?

Če lahko na to misliš, da bi utegnili celó deželo odrešiti golše, bolezni torej, ki niti nalezljiva ni — koliko laže bi se moralo posrečiti korenito uničenje bolezni, ki se pač lahko bohoti samo tako dolgo, dokler žive bolniki, ki jo na zdrave prenašajo. Saj je vendar moči bolnike ozdraviti! Celó neozdravljive kužne bolezni, kuga in kolera, so današnji dan toliko kakor

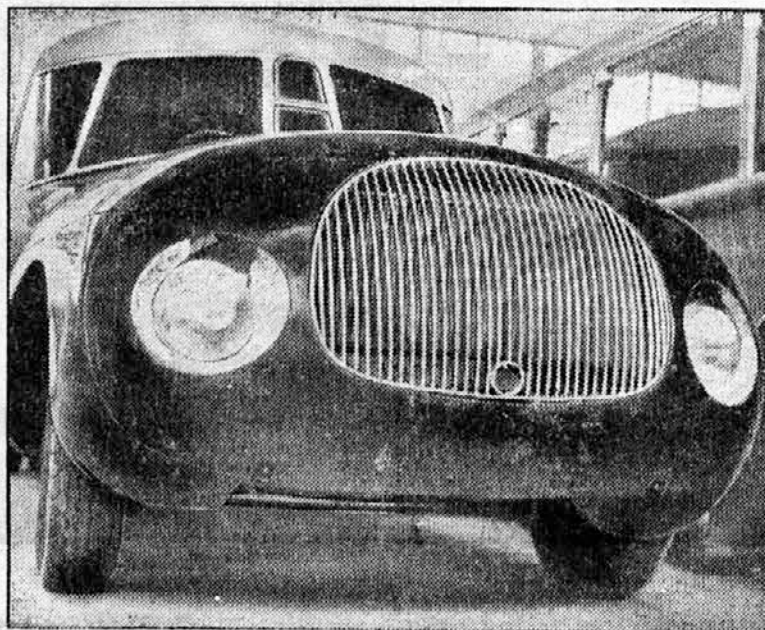
da jih ni, zakaj bi se ne mogli sifilide do kraja znebiti, ko imamo vendar zoper njo tako uspešno orožje v rokah? Nič drugega ni treba storiti, ko ozdraviti vse, ki se na njih pallida redi, potlej bo pa tudi sama, nosilka pogube, zapisana pogubi. Morala bo izumreti. Zakaj, nikogar ne bo več na svetu, ki bi jo lahko drugemu predal.

Kristijan je skušal ostati miren, da bi se ne dal oslepiti upom, ki so se tako nepričakovano oglasili v njem. Le kako bi se to dalo praktično izvesti, se je vprašal.

Da niso niti medicina niti medicinci tako mogočni, da bi vse luetike tudi proti njihovi volji ozdravili, je vendar na dlani. Tako suverena je pač le ena sama organizacija na svetu: država. Tako neomejene oblasti nima nihče drugi. Država, ki more prisiliti vsakega državljanu, da uživa neko določeno vrsto soli, zato da se ubrani golše, bi z lahkoto prisilila tudi vsakega sifilitika, da se da cepiti z malarijo in da si da vbrizgati salvarzan.

Država naj ukaže!

O tem še govora ni, da ne bi imela te pravice. Mar ne? Država, ki si

Avtomobilska moda

Avto, kakor ga vidite na gornji sliki, so razstavili na berlinski avtomobilski razstavi. Tak naj bo novodoben avto... »

lasti pravico, da posamezniku predpisuje, koliko rži mora biti v njegovem kruhu, ali sme piti alkohol ali ne, kakšne zneske sme dvigati iz svojih lastnih bančnih naložb — država naj bi ne imela pravice, da bi zaukazala to ali ono zdravljenje? Zdravljenje, ki ne bo samo posameznika, temveč v doglednem času ves narod, vse narode, ves svet odrešilo bolezni? Pravico? Ne, dolžnost bi imela! Saj je vendar najvišja dolžnost države, da služi splošnosti. Zakaj, ni je večje dobrote od te, da je zdravje drugih ljudi porok za lastno zdravje. Ustvariti družbo, ki ne bo poznala bolnikov, temveč same hruste, sproste telesnih nadlog, in ki bo sleherni izmed njih lahko z nezlomljivo silo pomagal urejati gospodarske, kulturne in politične probleme!

Konec prihodnjic

Tudi Goering je prišel v Garmisch

Bivši drsalni prvak Völstedt pozdravlja predsednika pruske vlade in njegovo ženo na častni tribuni.

Pravičnej

Francoski napisal Frédéric Mistral

I

Živel je nekoč mož, ki si je jezele sina, in ko ga je dobil, mu je hotel poiskati pravičnega za botra. A kje naj ga dobi?

Šel ga je iskat.

Tedaj ga je srečal sveti Peter, in sveti Peter ga je ogovoril:

»Česa iščeš, dobri mož?«

»Botra iščem za svojega otroka.«

»Prav; če hočeš, mu bom jaz za botra.«

»Veš, stvar je namreč taka,« je odgovoril mož, »da iščem zanj pravičnega moža.«

»Nisi mogel srečati pravičnejšega,« je dejal sveti Peter.

»Kdo si pa ti?«

»Sveti Peter sem.«

»Sveti Peter? Tisti, ki ima ključ? Ne, vi že niste pravični. Zaradi ene same urice preveč ali premalo — odprete nebeška vrata ali pa vrata pogubljenja. Ne, ne, vi niste mož, ki ga iščem...«

II

In hodil je dalje in iskal in iskal.

Tedaj je srečal ljubega Boga.

»Česa iščete, dobri mož?«

krstno vodo, in lep je bil krst. Toda ko so pri krstikah prinesli lečo na mizo, je Smrt sleherno zrno posamič nabodla na iglo...

»Zakaj ješ lečo z iglo?« jo je vprašal mož.

»Zato ker sem poosebljena potrpežljivost, prijatelj. Zmerom svoje dosežem, če še tako počasi grem. Mladenci, bratci veseli in srečni me ne vidijo in se ro-gajo moji senci; jaz pa čakam pred vrati; nihče mi ne uide!«

Ko je bil obed pri kraju, je dejala Smrt:

»Ker sem bila tvojemu sinu za botro, ti bom namesto darila zaupala neko skrivnost. Čuj me! Kadar bo kdo bolan in me boš videl pri njegovem zglavju, ve-di za gotovo, da bolnik ne bo umrl. Kadar bom pa stala s koso bolniku ob znojju, mu ne bo več pomoči.«

Tako je naš mož postal zdravnik. In kadarkoli so ga klicali k bolnikom in je videl Smrt ob bolnikovem zglavju, je predpisal namesto zdravila ročko sveže studenčnice, češ:

»Nič se ne boj, prestal boš.«

Kadar je videl pa Smrt s koso ob bolnikovem znojju, je zmajal z glavo in dejal:

»Huda in neozdravljiva je ta bolezen. Stecite po notarja in župnika. Bog z vami!«

Ker se nikoli ni zmotil, so mu ljudje zaupali bolj kakor vsakemu drugemu zdravniku. Denar mu je kar deževal v hišo in postal je bogat ko morje. Včasih se je Smrt ustavila pri njem na obisku in imoviti zdravnik jo je vselej po knežje pogostil in je dejal: »Naj živi pravičnica!«

V

Zdravnik je prišel v leta in tedaj je nekega dne potrkala Smrt pri njem in mu rekla:

»Premnogokrat sem bila pri tebi v gosteh... Kdaj se boš pa ti kaj oglašil pri meni?«

»Kadar želiš,« je odgovoril.

»Nu, prav, pa pojdi kar z menoj, da ti razkažem svojo hišo.«

Odpravila sta se na pot. Hodila sta čez polja in livade. In ko je solnce zašlo, sta prišla do znojja strašne gore, ki je v njej zijala velika črna luknja: vrata v podzemeljsko jamo, v kateri so blestele ko zvezde lučka pri lučki.

»Na cilju sva,« je dejala Smrt. Mož je stopil v prostrano dvorano in vsepovsod so gorele lučke, nekatere svetlo, nekatere brleče. Iz te dvorane sta prišla v druge, še večje, z nepreglednimi hodniki v okna neskončnosti.

»Moj Bog! Koliko lučk!« je dejal mož začuden.

»Vase življenjske lučke so to.«

»Ali vidiš ono, ki polagoma narašča?«

»Novorojenček...«

»Ali vidiš ono, ki tako enakomerno blešči?«

»Luč moža v cvetu mladosti.«

»In tistole tam spodaj, ki samo še pobrleva?...«

»To je lučka na smrt bolnega.«

»Še mojo mi pokaži!«

»Pojdi z menoj v drugo dvorano,« je dejala Smrt.

»Joj, ta prekrasna olnata lučka, kako topla je in svetla!«

»Tvojega sina je.«

»In ona druga, ubožna, ki dogoreva in tako klavrno pomežikuje, kakor da bo zdaj zdaj umrla?...«

»To je tvoja lučka, in ker sem ti prijateljica, ti svetujem, da urediš svoje račune in zaupaš svoje skrivnosti otrokom: le še tri dni boš živel.«

»O, Smrt! Dobra Smrt! Prilij v mojo lučko nekaj kapljic olja iz polne sinove svetiljke...«

Toda Smrt je odgovorila:

»Ne gre; tvoj sin je moj krščenec in tudi sicer: a! nič več ne veš, da si iskal za botra pravičnega?...«

In kakor je obljubila, je tri dni nato Smrt prišla ponj.

III

In spet je šel dalje; iskal je in iskal.

Tedaj je srečal Smrt, in Smrt ga je ogovorila:

»Česa iščeš, dobri mož?«

»Botra iščem za svojega sinčka.«

»Če me maraš, grem pa jaz za botra.«

»To se pravi,« je odgovoril mož, »pravičnega iščem za botra.«

»Potlej sem že prava.«

»Kdo ste pa vi?«

»Smrt sem.«

»Smrt? Pozdravljeni, lepa Smrt! Da, vi ste pravični. Pri vas ni bogatinov ne siromakov, gospodov ne hlapcev, cesarjev ne sužnjev, učenjakov ne bedakov, mladih ne starih... Pozdravljena, živio Smrt!«

IV

In tako se je zgodilo, da je Smrt držala otroka nad sveto

Zgodbe male tajnice

Zaradi mačehe v svet

Ce se zamislim nazaj v leta, ko sem delala v trgovini, ko sem bila za strojepisko in tajnico, moram že reči, da mi skoraj nikoli ni bilo treba prodajati dolgčas. Vsaka pisarna je središče, kjer se strnejo živci določenega kroga interesov; in kjer so živi, tam čutiš utrip življenja, tam nikoli ne zmanjka vrvenja ne razburjenja.

Ce si mož štiridesetih let, ki je bil poprej šele tedaj res srečen, ko si je doma odpel ovrtnik — če si ta mož zdaj mahoma naroči kar dve novi obleki, se zaverovano ustavlja pred zrcalom, se vsak dan obrije in vsak večer odide zdoma — potem nekaj ni v redu. Takrat sem se tako dolgo čudila tej nepričakovani izpremembi v vedenju svojega odovelega očeta, dokler me ni lepega dne predstavil neki zelo mladi in zelo zahi dami, tako prečudno plavalasi, da je mogla postati plavka le čez noč. Ta dama je hodila po našem stanovanju in si nekam samozvestno ogledovala opravo. Mene je pogledala ljubeznivo ko kača. Ostala je kar pri večerji in pomagala mojemu očetu, da sta v neverjetno kratkem času izpraznila kar štiri steklenice vina. Zelo veselo je bilo.

»Nu, kako ti ta dama ugaja?« me je drugi dan vprašal moj oče in napravil obraz kakor zaljubljen maček.

»Mislim, da je v damo samo preoblečena,« sem rekla predrzno in brez besede spravila klobuto.

Takrat mi še ni bilo čisto sedemnajst let. Toda kakor levinja sem se borila zoper to žensko, ki mi je hotela vzeti očeta. Podlegla sem.

Ko sta se dogovorila zastran poroke, sem pri neki priložnosti resno omenila svojemu očetu, da ne mislim več ostati doma in da si grem kam drugam kruh služiti. Oče je imel namreč veletrgovino za konzerve in jaz sem skupaj s knjigovodjo delala v njegovi pisarni.

»To si kar iz glave izbij,« je odgovoril moj oče. »Potrebujem te v trgovini, a z novo materjo se boš že pogodila. Če mi pa misliš kakšne neumnosti uganjati, vem za neki strog penzionat, kjer ti bodo takšne muhe že izbili iz glave.«

Nova gospodarica se je vselila. Reti bi ji morala ziti, zato sem si izmislila precej zvit način ogovarjanja, samo da se ognem likanju. Čez štiri najst dni je bil moj načet gotov; proč pojdem, in sicer skrivaj, ker vem, da me z lepo oče ne bi pustil. Nekaj denarja sem si bila že dela na stran, moja šolska izprikevala in druge listine so bile tudi že pripravljene, čakala sem le še primerne trenutke.

Nekoč je moral moj oče po kupčijah za dva dni na pot. Priložnost se mi je zdela kakor nalašč. Pod posteljo me je že čakal nabito poln kovčeg: tisto noč sem jo sklenila popihati.

Popoldne sem v svoji sobi pisala pismo svojemu očetu, nisem ga pa utegnula dokončati, ker so me nujno poklicali v pisarno. V naglici sem vrgla nedopisano pismo v predal svoje pisalne mize in odšla.

Ko sem pozneje hotela stopiti v svojo sobo, sem se zdrznila: na pragu sem trčila ob mačehe. Kako lahko miselna sem bila! Zakaj nisem sobe zaklenila!... Da le ni česa opazila!... »O, Kuš!, mi je sladko dejala, samo okenske zastore sem popravila.«

Pri tem se je tako čudno smehljala, da bi jo bila najrajši ugriznila, že zato, ker nisem prenesla, da bi me kdo klical »Kuš!«; ime mi je namreč Gertruda, »Kuš!« me je pa krsila neka moja učiteljica.

Planila sem k pisalni mizi in hlastno pogledala v predal: pismo je bilo notri. Če je vohunila in pismo prebrala, mora pač ves moj načrt poznati. Toda v tem primeru, sem si dejala, bi gotovo takoj zagnala krik.

»Kuš!,« je rekla moja mačeha, »po večerji grem na obisk k neki prijateljici. Če hočeš iti v kino...«

To je bilo kakor voda na mlin mojemu begu. Ob 22.15 odpelje brzi vlak v Berlin.

Pri večerji sem se morala hudo siliti in se delati lačno, da ne bi moja mačeha česa opazila. Prizadevala sem si celo, da sem bila ljubezniva z njo. Naposled je bilo vendar tudi tega konec: odšla je zdoma.

Počakala sem še toliko, da se je kuharica odpravila spat, potem sem se pa oblekla, vzela kovčeg in se splazila iz hiše. Odprla sem večna vrata oprezno le za spranjo in s strahom pogledala na vse strani. Ravno pred vrati je stala neka kočija in kočijaž je s težkimi koraki hodil sem in tja. V vozu nisem videla nikogar, zato sem naglo planila ven, zaklenila vrata in

vrgla ključ v poštni nabiralnik na vratih.

»Saj ste vi gospodična Kerberjeva?« sem takrat zaslišala globok moški glas za seboj.

Zdrznila sem se. Obrnila sem se in zagledala kočijaža. Vljudno se je odkril, mi vzel kovčeg iz roke, kakor da bi mu to bilo samo po sebi umljivo, in ga zavijtel na kozla.

»Kdo vas je naročil?« sem vprašala s tresočim se glasom.

»Neka dama. Saj naj vas odpeljem na postajo, ne?«

Končano! Izdana sem in vrhu vsega sem še osramočena pred to osvojevano osebo. Brez volje sem se odzvala vljudnemu kočijaževemu pozivu in stopila v voz. Vedela sem, kaj bo: na postaji me bo čakala mačeha in bo uživala, ko me bo lahko ponižala. Ta kača je torej vendarle vohunila!...

Kočija se je ustavila pred postajo, kočijaž je izstopil in vzel kovčeg. »Voznino je že ona dama plačala,« je še rekel.

Ozrla sem se naokoli, toda mačehe nisem videla nikjer. Morda se je bila zakasnila, ali je pa čakala pri okencu.

hati. Tako tudi to pot. Pisal je, da lahko ostanem, kjer sem, in še dve sto mark mi je poslal kot enkratno podporo — in potem enkrat za vselej konec, je dodal. »Če je dekle že zbežalo zdoma, naj se tudi samo pretolče po svetu. Življenje ni igrača.«

Seveda sem se takoj ogledala po kakšni službi. »Glede na vaš cenjeni oglas...« sem začela najmanj deset pisem vsak dan.

Uspeh ni izostal. Neka velika uvozna trdka za kavo in kolonijsko blaga me je pozvala, da naj se predstavim. Voditeljica korespondenčnega oddelka je odločila moje usodo. Njeno strogo dostojanstvo sem uganila že po trdi bradi in po koničastem nosu. Koničasto kakor njen nos je bilo tudi njeno vedenje. Ker sem precej visoke postave, sem jo gledala zviška. Nekateri ljudje pa ne preneso, da bi jih presegal po velikosti; to utegne biti tudi vzrok, zakaj gospodični Klemmovi že od prvega trenutka nisem bila prav pri sreju.

3
Prokurist ima smolo
»Gospodična Kerberjeva, h gospodu prokuristu Sedelmeyerju, diktati!« sem kmalu nato zaslišala za seboj rezki glas gospodične Klemmove.

Vstala sem in segla po svojem stenogramskem bloku.

»Povabil vas bo za nedeljo na izlet,« je hihitaje prerokovala moja sosedica.

Gospod Sedelmeyer si je prav gotovo domisljal, da je najlepši moški daleč naokoli in se je skušal delati demonskega. Pa mu ni uspelo.

Torej gospodična... gospodična Kerberjeva,« me je pozdravil, »kako vam pri nas ugaja?«

»Čudovito!« sem se zlagala in odprla stenogramski zvezčič.

Prokurist me je še nekaj časa z dopadanjem opazoval, potem je pa začel narekovati. Med diktatom me je od časa do časa počastil s kakšnim zasebnim ogovorom. Sicer me ni povabil za nedeljo na izlet, zato se je pa podrobno poinformiral o moji osebi. Le to me je pozabil vprašati, kakšno številko ima moj vrat.

Ob petih popoldne me je voditeljica oddelka peljala k šefu in me predstavila. Šef je vstal, mi ponudil roko in rekel par prijaznih besed. Moj strah je bil torej neutemeljen, mala epizoda iz dvigala je ostala najina skrivnost. Človek se zmerom čuti počaščenega, če deli kakšno skrivnost s svojim šefom.

Teden dni sem hodila vsak dan v sobo gospoda Sedelmeyerja na diktat, potem pa ni bil več. Prišel je konec... padla sem v nemilost.

Bilo je neke sobote dopoldne. Gospod Sedelmeyer je energično narekoval poslovna pisma, obzirno in počasi in razložno, da sem mu lahko sledila. Takrat namreč v stenografiji še nisem bila popolnoma doma.

»Ali ste za drevi s kom zmenjeni?« me je potem vprašal čisto iznenada.

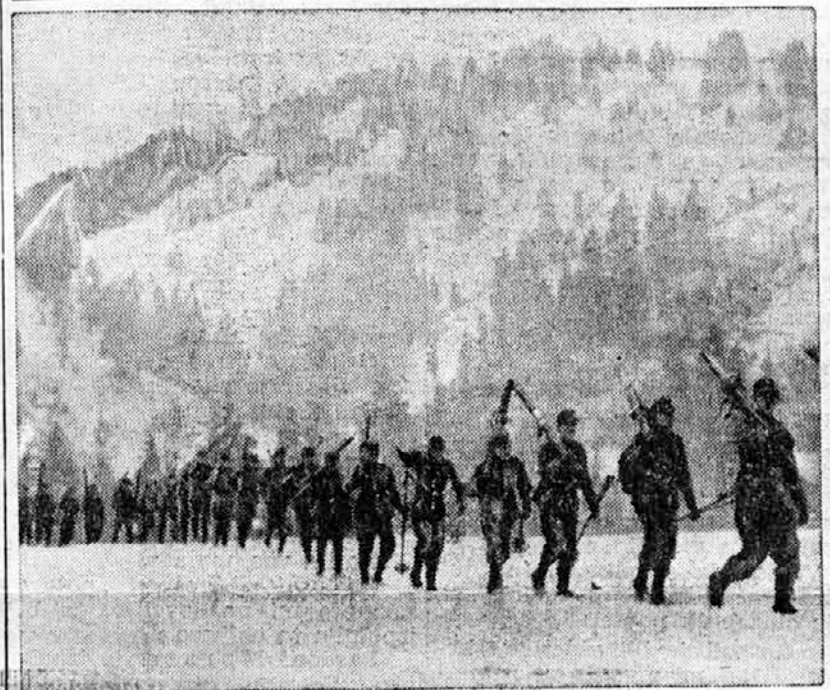
»Ne, z nikomer,« sem odgovorila.

»Ljubko majhno gostilnico poznam, z dobro godbo in udobnimi kotički, mislim, da bi se tam prav dobro počutili. Ali vas smem povabiti?«

»O prosim, zakaj ne!«

Dogovorila sva se, da se bova dobila pri električni uri blizu one zapeljive gostilnice. In res sem točno na minuto prišla, toda še nikdar v življenju nisem videla tako bebastega obraza, kakor ga je napravil gospod Sedelmeyer, ko me je zagledal. Prišel sem bila namreč s seboj teto Mino.

Dalje prihodnjič.

Smučarji na olimpiadi
odhajajo na jutrnji trening, preden se začne tekmovanje zares.

A tudi tam je ni bilo. Novo upanje me je obšlo, morda mi bo usoda le naklonjena: najbrže je nekaj prišlo vmes, da ni mogla do kraja izvršiti svojega peklenskega načrta.

Kupila sem si vozni listek v Berlin in jadno odšla na peron, zakaj tam se bom laže pomešala med ljudi, da me ne bo videla. Strašno razburjeno in nestrpno sem čakala prihoda vlaka.

Naposled je privozil. Hlastno sem skočila v najbližnji vagon, vrgla kovčeg v mrežo in stopila k oknu, s strahom oprezaje, ali ne bom kje zagledala osvojevanega obraz. Srdito sem bila odločena, da ne dam »nati, tudi če bi me z desetimi konji hoteli potegniti iz vagona.

Toda mačehe ni bilo. Vlak se je zganil, z globokim vzdihom sem se spustila na evoj sedež.

Cez nekaj časa sem snela kovčeg iz mreže, da pregledam vozni red. Ko sem odprla pokrov, se mi je zarezal naproti listič papirja in na njem je bilo z velikimi in strminimi črkami napisano: »Srečno pot in mnogo uspeha!«

Takrat me je minilo vse veselje nad uspešnostjo bega. Zakaj spoznala sem, da svoji mačehi nisem mogla bolj ustreči, kakor sem ji.

2

Življenje ni igrača

»Tako, teta Mina,« sem rekla drugo jutro, »zdaj sem pa tu!«

Teta Mina je najprej poiskala svoje naočnike. »Hej me je pa skoznje ostro premerila in rekla: »Kakšna abotnost naj bo pa spet to?«

Teta Mina je bila namreč na zunaj zmaj, toda imela je zlato srce. Povedala sem ji, kako hudo mi je zdaj doma, in potočila pri tem dve, tri solze. In kmalu sem izza strogih ert na tetino obrazu brala tiho veselje osamljene ženske, ki je vendar že pričakala bitje, ki mu bo lahko materinsko stregla.

»Kdo bi si bil mislil, da bo stari osel počel takšne neumnosti,« je končala najin razgovor — menila je seveda mojega očeta. Potem je sedla in mu napisala odkrito in nedvoumno pismo.

Vselej, kadar je nastopila teta Mina, je moral moj stari gospod odne-

Vzlic temu sem službo dobila. Preizkusila me je v stenografiji in strojepisu in pri najboljši volji ni našla nikake napake v mojem pravopisu. Stroga šola v pisarni mojega očeta mi je zelo prav prišla. Toda brez zbadljivosti pri gospodični Klemmovi ni šlo.

Prihodnji dnevi so mi pokazali, da s temi besedami ni pretiravala. Delati je bilo treba res kar se da. Me stenotipistke smo imele svoje sedeže lepo urejene po štiri v vrsti, čisto zadaj za nami je pa na visokem odru prestolovala voditeljica oddelka gospodična Klemmova. Tako ji ni mogla nobena stvar uti. To strogo nadzorstvo ni bilo kaj prijetno, a človek se naposled vsemu privadi.

Angleži in Nemci v hokeju

Prizor z ene izmed najbolj napetih tekem v Garmischu: nevarnost pred nemškim golom. Tekma se je vzlic trikratnemu podalžanju in 2/urnemu ogorčenemu boju končala neodločno 1:1.

MR. BAHOVEC

Za čiščenje in obnovo krvi

je Planinka zdravilni čaj dober regulator. Radi tega učinkuje 6—12 tedensko zdravljenje s Planinko-čajem Bahovec izredno dobro: pri slabih želodčnih prebavi in zaprtju, pri slabem in nerednem delovanju črevesja in napetosti telesa, pri omotici, glavobolu, nespečnosti in zgagi, pri obolenjih sečne kisline in hemeroidih (zlati žili), pri obolenju jeter pri nervozi in živčnih boleznih.

PLANINKA čaj BAHOVEC

zahtevajte v lekarnah samo v zaprtih in plombiranih paketih po 20 Din z napisom proizvajalca

Lekarna Mr. Bahovec, Ljubljana

ki Vam pošlje vzorec in poučno knjižico brezplačno.
Reg. S. Br. 14212 10. VII. 1934.

Anekdote

PESEM NA ROKAVU — IN NOTE NA KRILU

Francoski vojvoda Charles de Orléans je nosil dragocen povrsnik, k so ga vsi Francozi poznali: na desnem rokavu je bila z zlatimi vlakni uvezena kitica neke pesmi.

Ivana Burgundska je pa nosila krilo ki so bile na njem z zlatom vezene note neke domoljubne pesmi.

WELLS IN CHAPLIN

Slavni angleški pisatelj H. G. Wells, pisec moderne »Zgodovine človeštva«, se že nekaj časa mudi v Hollywoodu in je v gosteh pri Charlieju Chaplinu. Ondan je veliki komik priredil njemu na čast slavnostno večerjo. Med povabljenici je bil tudi Cecil B. de Mille. Pri kompotu je avtor »Kralja kraljev« vprašal pisca »Nevidnega človeka«:

»Nu, kaj mislite o našem gostitelju?«

»Chaplin se mi smili,« je odgovoril Wells. »Zakaj, na vsem božjem svetu je on edini, ki zanj Charlie ne obstoja.« (Gr)

20 LET ZA 20 MINUT

V 18. stoletju je neki Anglež prosil enega izmed najslavnejših pariških slikarjev, naj mu za njegovo zbirko nariše konja.

Slikar mu je ustregel.

»Koliko to stane?« ga je vprašal Anglež.

»Dvajset zlatnikov.«

»Ali ste zblazneli?« je zavpil Anglež. »To se pravi, za vsako minuto zlatnik — saj niste imeli dvajset minut kaj dela!«

»Drži! Toda moral sem se dvajset let učiti, da sem mogel naslikati tega konja,« je odgovoril umetnik.

MALESHERBES IN NJEGOV PLESNI UČITELJ

Francoski državnik Guillaume Malesherbes (1721—1794) je imel grdo držo telesa in tudi njegov plesni učitelj, mojster Marcel mu je ni mogel popraviti. Ko je Malesherbes postal minister kralja Ludovika XVI., ga je nekoč obiskal Marcel in mu rekel:

»Gospod minister, neko prošnje imam do vas.«

»Prosim! Če bo le mogoče, vam jo bom izpolnil,« je odgovoril Malesherbes.

»Obljubite mi, da ne boste nikomur izdali, da sem bil jaz vaš plesni učitelj.«

DRAGO PRIJATELJSTVO

Odškodnine za neizpolnjene ženitne obljube niso v današnji dobi nič novega. Poznali so jih že v srednjem ir celo v starem veku.

Tako je na primer Napoleon III imel velike težave z neko damo, ki j je obljubil zakon, preden je stopil na prestol. Kot cesar je na to obljubo seveda pozabil. Miss Howardova je pri le predobro pomnila njegove besede Zagrozila mu je s tožbo in z javnim skandalom. Da bi jo potolažil, ji je cesar podell naslov grofice de Beauregard in ji izplačal pet milijonov 44 tisoč frankov odškodnine. Miss Howardova se pa tudi s tem ni zadovoljila in je med solzami še zmerom grozila, ker se svoji veliki ljubezni d cesarja nikakor ni mogla odreči.

Državnik mora imeti srce v glavi.
Napoleon.

Njena velika ljubezen

PO FRANCOŠČINI PRIREDIL B. P.

19. nadaljevanje

Prestregel me je v naročje in čutila sem, kako me je stisnil k sebi. Nežno je popravil mojo glavo, ki kar ni marala stati pokonci, in mi jo je naslonil na svoje rame, da se je dotikala njegovega lica. In vzdalo se mi je, kakor da bi bil zašepetal:

»Ne boj se, Renata, saj sem jaz pri tebi...«

Potem se je vse okoli mene izgubilo v temo. Zavest me je minila in pogreznila sem se v sen, težak ko smrt...

3

Nezaslišan sum

Ko sem se prebudila, je bil že velik dan.

Prvo, kar mi je prišlo do zavesti, je bil solnčni žarek, ki je plesal po arabeskah rezljanega stropa. Mežikaje z očmi sem mehansko skušala slediti temu žarku po njegovi zverženosti, prepletajoči se poti.

V polsnu se mi je zdelo, kakor da zavzemajo te skrivenčene črte fantastične oblike — tako čudne in neznane mi, da sem že iz njih presodila, da ne ležim v svoji sobi.

Ta slutnja me je vrgla pokonci. Oprla sem se na zglavje.

Nepričakovani napor mi je izvalil krik bolečine. Vse kosti so me bolele, kakor da bi me bil kdo pretepel.

Zdaj sem bila že docela zdrumljena. Začuden sem se ozrla na okoli.

Videla sem, da nisem v svoji sobi. Slutnja me torej ni varala. Ležala sem v tuji postelji... v veliki mahagonisti postelji z odejami iz rdečega atlasa.

Druge kratki sem bila vajena ob prebujanju zagledati svojo snežno belo odejo s čipkami. Vsa ta rdečina, tuja postelja in odeje — vse to se mi je pa zdelo, da mora biti... da je...

Takrat me je kakor strela prešinilo grozljivo spoznanje:

»Spalnica mojega moža!...« Ne, pomota je bila izključena: bila sem že nekoč v tej sobi in sem se še spomnila njene nekam mračne a okusne oprave.

Ležala sem v spalnici Arturja Wintertona!

Groze, ki me je obšla ob tem spoznanju, ni morem popisati. Z nedopovedljivim strahom sem omahnila na zglavje.

Le kako sem prišla v to posteljo? Zakaj, zakaj sem se prebudila v sobi svojega moža?

Tisoč takih vprašanj je zletelo po mojih trpinčenih možganih.

Ne morem vam popisati svoje duševne stiske. Tolikšen obup me je prevzel, da se mi je obupna tožba utrgala iz ust, tožba, ki je ni hotelo biti konec.

Mračna slutnja mi je rekla, da je nekaj nepopravljivega stopilo v moje življenje.

Takrat sem se spomnila Arturjevih groženj.

»Izlepa ali izgrda boste moji, kadar bom le hotel.«

Prejšnji večer me je rotil, da naj postanem njegova žena... izlepa!

In ko sem ga zavrnila, je divje zavpil, da mi še zdaj zveni njegov srditi krik v ušesih:

»Tem slabše za vas — sami ste to hoteli!«

Nisem ga razumela — niti slutila nisem proststva njegove grožnje.

Tega si zdrav človeški razum pač ni mogel predstavljati... koliko manj šele domišljija spodobne, nepokvarjene ženske!

Tako torej: brezvestni tat ženske časti me je bil vzel s silo, ker se mu nisem marala sama vdati!

O, zavrženi, nesramni, prostaški laži-kavalir!

In jaz? Ali mu mar ničesar ne morem? Ničesar, da izbrišem to ostudno dejanje? Ničesar! Nepopravljivo je! Njegova sem bila! Njegova žena!...

Vse v meni je kričalo in se upiralo tej nepopravljivosti. Premetavala sem se po tuji postelji in se zvijala v krčih, kakor da bi zgolj s svojo voljo mogla popraviti, kar se nič več popraviti ne dá.

Niti trenutek mi ni prišlo na um, da je Winterton nemara drugače ravnal, kakor mi je pravila moja trpinčena domišljija. Predobro sem se spomnila neštetihih okoliščin, ki jih prej še za mar nisem imela, zdaj so se mi pa zdele tem pomembnejše.

Spomnila sem se ne samo njegovih besed, v duhu sem videla tudi, kako se je držal, kakšne so bile njegove kretnje... Ko mi je ponudil skodelico s kavo, se mu je roka tresla... Prav gotovo je bilo v tej kavi neko uspavalno, drugače me ne bi bila prevzela tolikšna in toli skrivnostna utrujenost.

Kakor navaden morilec mi je bil moj mož načil strupa v kavo, da bo mogel izvršiti svoje nizkotno dejanje.

In potem ko je zbral toliko žalostnega poguma, da mi je ponudil uspavalno pijačo — potem so ga zdajci zapustile moči: po prvem zločinu človek pač še ni zakrknjen hudodelec! Videla sem, da ni vedel kaj bi od zmešanosti, otrli si je znoj tesnobnosti in strahu, ki mu je bil stopil na čelo.

»O, nesramnež! Ne najdem besed, da bi ožigosala takšno početje!«

In potem, ko se je že začel kazati učinek strupa in sem se še poslednjič skušala otrestiti mamila, ki mi je drevenilo moči, je bil še tako hinavski, da je priskočil k meni — kakor da bi mi hotel pomagati.

»Ne boj se, Renata, saj sem jaz pri tebi!«

Tolik cinizem! V času, ko mi je zamirala volja, ga ni bilo sram rabiti nežne ljubezenske besede — zato da mi pove, da naj se ničesar ne bojim, ha, ha!...

Moji možgani niso več našli besed, da po zaslugi ocenijo proststvo moža, ki sem ga do tistega dne imela za poštenjaka... za gentlemana...

Razburjenju in duševni zmedbi se je tedaj pridružil še gnus.

Fej — takšen človek je torej moj mož?

Tisti trenutek sem se jaz, njegova žrtev, začutila tako visoko nad njim, tako daleč od njega, da mi je skoraj odleglo.

Njegova sem bila? Še daleč ne! Ne zadošča njegova volja, da bi me ponižal in potegnil v blato k sebi. Ali mar zveza, spočeta v takšnih okoliščinah, sploh kaj velja?

Artur Winterton me je bil zlorabil, ko sem mu bila izročena na milost in nemilost — toda tisti, ki se je oblatil in poteptal svojo čast, nisem bila jaz nego on.

Vzravnila sem se v postelji. Bila sem že dosti mirnejša ko prej, zato sem bistreje videla v duhu pred seboj vse možne posledice nocojšnjega pripetljaja.

»Če gospod misli, da me bo s takimi vezmi priklenil nase, se temeljito moti!«

Včeraj sem imela še obzir do njega; danes sem bila vseh obzirrov rešena.

Do tod sem prišla v svojem razmišljanju, ko so se mi oči ustavile na postelji, kjer sem ležala.

Na zglavju poleg mojega se je še poznal odtis glave in rjuha pod odejo je izdajala, da je nekdo na njej ležal.

Ta neizpodbitni dokaz, da je Winterton ponoči spal zraven mene, mi je prvi mah oledenil kri v žilah. Potem sem pa z grozo planila pokonci, kakor da bi bila zagledala gnusno gola-zen zraven sebe.

V enem skoku sem bila iz postelje sramote na tleh. Ogrnila sem se v šal, ki sem ga našla na naslanjaču, pograbila svoje reči in zbežala kakor iz uma, bosonoga in z zmrušenimi lasmi ven, stekla čez hodnike in planila kakor preganjana zver v svojo sobo in jo zaklenila.

4

Moj mož mi vrne svobodo

Tisto jutro sem morala trikrat vprašati po Arturju Wintertonu, preden sem ga dobila.

Ko sem se oblekla, sem se takoj prijavila pri njem, trdno odločena, da izsilim od svojega moža pojasnilo in priznanje.

»Gospod je odšel,« mi je odgovoril služabnik.

Zadovoljila sem se s tem odgovorom in nisem šla vanj. Toda ko je bilo že enajst, Wintertona pa še zmerom od nikoder, se mi je stvar vendarle zazdela čudna.

»Kdaj je gospod odšel?« sem vprašala služabnika.

»Takoj po zajtrku... okoli devetih.«

»To se pravi, takoj ko je vstal?«

»Ne, mylady. Gospod je bil davi prvi na nogah. Ko sem prišel ob zori pospravljat njegov kabinet, je že sedel tam, zatopljen v svoje pisanje.«

Videč da se mi tolikšna jutrnja vnaema nekam čudna zdi, je služabnik povzel:

»Gospod je bil videti v skrbeh... Naj mi mylady ne zameri te pripombe. Zajtrkoval je kar med pisanjem, potem je pa telefoniral gospodu Bennetu...«

»Svojemu pravnemu zastopniku?«

Kini prinašajo

SOKOLSKI DOM SSKA

telefon 33-87

predvaja v petek 21. t. m. ob 20. uri

in v nedeljo ob 11. uri dop.

»SINOVI NEBA«

Vstopnina Din 3.-

Od 22. do 24. t. m.

»RIVIERA EXPRESS«

V gl. vlogi Charlotte Sussa in Karl

Ludvick Diehl.

od 25. do 27. t. m.

»PRAVA LJUBEZEN —

SLAB DENAR«

V gl. vlogi Lucie Englisch in Theo

Lingen.

KINO MOSTE

V soboto 22. t. m. ob 20. uri, v ne-

deljo 23. t. m. ob 16. in 20. uri in

v ponedeljek 24. t. m. ob 20. uri

Silvia Sidney v idealno lepem filmu

»INDIANKA«

in

»PRIPOVEDKE IZ SPALNICE«

v gl. vlogi Maurice Chevalier

Cene in dodatki običajni.

Pride Jan Kiepara »Ljubljene vseh

žena«

KINO TALJA KRANJ

V soboto 22. t. m. ob 20.30 in v

nedeljo 23. t. m. ob 16. in 20.30

uri se predvaja vesela opereta

»MAČEK V VREČI«

8 priljubljen Magdo Schneider in

Wolf Albach-Retty.

Dodatki običajni.

ZVOČNI RADIO JESENICE

telefon int. 10

predvaja v petek 21. t. m. ob 20. uri,

v soboto 22. t. m. ob 20. uri in v

nedeljo 23. t. m. ob 15. in 20. uri

sajljivi velenim

»PAVLINA V AMERIKI«

a Staniljem in Olijem v gl. vlogah.

Nastopajo tudi barvane Walt Dis-

neyeve Miki miške.

Dodatki: domač kult. film in Para-

mountov zvočni tednik.

KINO ŠOSTANJ

predvaja v soboto 22. t. m. ob 20. uri

in v nedeljo 23. t. m. ob 18. in 20. uri

veliko opereto

»VALČEK ZA TEBE«

V gl. vlogi: Luis Graven, Camilla

Hörn, Heinz Rühman in Maria Sazarina.

Dodatek: nov zvočni tednik.

V 24 URAH

barva, plisira in kemično čisti obleke, klobuke itd. Skrobi in svetlolika srajce, ovratnike, zappestnice itd. Pere, suši, monga in lika domače perilo. Parno čisti posteljno perje in puh

tovarna JOS. REICH
LJUBLJANA

izziv, v njegovih sem videla samo ledeno začudenost. Kakor dvobojevalca, ki pretehtata drug drugega, preden se udarita, sta se tudi najini duši premerili v enem samem pogledu.

»Ali me že dolgo čakate, gospa?« je vprašal popolnoma mirno.

Njegov glas me je zdrnil iz trenutne odrevenelosti.

»Trikrat sem že želela z vami govoriti,« sem samo odvrnila.

»Šele ta trenutek sem se vrnil.«

Z vljudno kretnjo mi je ponudil stol.

»Poslušam vas,« je dodal, ne da bi bil sam sedel.

»Prišla sem, da vas vprašam, kako to da sem se davi prebudila v vaši spalnici.«

»Najbrže zato, ker ste v njej legli spat.«

Njegov glas mi je zvenel nekam porogljivo. Prav tega je še manjkalo: v meni je vse vzkipe-
lo.

»Nikar, gospod Winterton — če vas smem česa prositi, ne norčujte se! Ze to je dovolj, da ste na toli podel način zlorabili mojo snočno telesno slabost.«

»Vidim, da ste prišli zastran mojega značaja hitro na čisto,« je grenko odgovoril. »Prvo, kar ste si rekli, je bilo, da sem zlorabil.«

»Ničesar drugega si ne želim kakor slišati iz vaših ust, da to ni res. Pa ne: saj ste mi še snoči grozili, da hočete izlepa ali izgrda...«

»In priložnost je bila res preveč lepa, da je ne bi izrabil!«

»O, nizkotnež! Niti ne tažite!«

»Ali bi mi sploh verjeli, če bi hotel tajiti?«

»Ne, ne bi vam verjela, zakaj zdaj šele vidim, da ste sposobni tudi za najnižkotnejše podlosti.«

Obraz se mu je spalil v krčevitem drgetu.

»Kruče so vaše besede, gospa!«

»Ali morem druge izbirati, po vsem kar ste mi prizadejali? Če pomislim samo, da ste to noč... brez sramu... oh, strahotno je to!«

Intiljaj me je stresel v krču. Pokrila sem si obraz z rokami, da skrijem svojo sramoto.

On je pa stal nepremično zraven mene, ne da bi bil rekel le besedico. Strmel je predse, mračen in nedoumljiv.

»Povejte vsaj, kako ste se mogli tako izpozabiti?« sem vzkliknila. »Mar v vas sploh ni pravnostnega čuta? Mar niste pomislili na to, da se ponizate na stopnjo najbolj prostaškega predmetnika? Tak res nimate čuta poštenosti?«

Winterton je še bolj prebledel, toda odgovoril ni. In v tem molku, ki je v njem vztrajal ves čas, ko sem mu metala v obraz toli strašne očitke — v tem molku je bila velika tragičnost.

»Svoje početje ste dobro premislili... Moj spanec ni bil naraven. Nekaj ste mi nalili v kavo, o kar priznajte! Kakor izdajalec ste vsuli strup in še toliko bednega poguma ste imeli, da ste mi sami ponudili skodelico!«

»Oh, molčite!... Molčite!« je zajecijal.

Na njegovem spačenem obrazu sem videla, da strahovito trpi.

»A zakaj? Zakaj?« sem zdajci zaprosila, vsa majhna. »Zakaj ste to storili?«

»V obup ste me pognali,« je hripavo odgovoril. »Nisem mogel več prenašati vašega prezira. Poslužil sem se svojih pravic, ko ste mi jih pa vi odrekli.«

»O kakšnih pravicah govorite?«

»O moževih pravicah do žene.«

Nič več ni bil hladen njegov obraz, ne miren njegov glas: v te besede je bil položil vse svoj prejšnji gnev.

»Da... Mylord se je dogovoril za sestanek z njim. Takoj pridem!« je dejal. Če želite mylady kaj več izvedeti, bi morda klicali v Bennettovo pisarno.«

»Nemara bi bilo to res še najboljše,« sem zamrmrala sama pri sebi.

Toda ganila se nisem.

Telefon je bil komaj par korakov od mene, treba bi mi bilo le iztegniti roko po njem — pa je nisem iztegnila.

Kaj naj bo vzrok tej nepričakovani radovednosti? Ali se mi mar tako hudo mudi na razgovor s svojim možem — na razgovor, ki sem vedela, da bo silno viharen? Da niti ne omenim tega, v kakšno čudno luč me utegne spraviti moje poizvedovanje pri notarju.

Toda ko je odbilo pol dvanajstih, me vsi pomisleki niso več zadržali.

»Zakaj ne bi smela vprašati?« Mogoče je Artur še tam? Saj bom njega klicala. Vprašala ga bom, kdaj pride na kosilo.«

Toda nisem se še dobro predstavila, ko me je že pozdravil nosljajoči glas gospoda Bennetta:

»Vi, lady Winterton? Verjemite mi, vesel sem, da vas slišim.«

»Res? In zakaj, če smem vprašati?« Halo!«

»Halo!... Pravkar sem vam hotel telefonirati.«

»Artur Winterton —?«

»... je bil pri meni in je odšel.«

»Ze dolgo?«

»To minuto. Ali ste sami, mylady?«

»Da, zakaj?« Halo!«

»Halo!... Vprašam vas, ali ste sami v sobi, kjer telefonirate?«

»Da... popolnoma sama.«

»Če je tako... Halo, halo!«

»Halo! Poslušam.«

»Recite mi, mylady, da niste pozabili svoje obljube.«

»Svoje obljube?«

»Da! Izpolniti jo morate do konca! Pošteno!«

»A vendar...«

»Halo, halo!«

»Slišim...«

»Rotim vas, mylady!«

»Poslušajte, gospod notar: razmere mi ne dovolijo, da bi izpolnila to obljubo.«

»Pardon! Morate jo izpolniti... Verjemite mi, mylady, da je samo v vašo korist: bodite lojalni v ljubezni, kakor ste obljubili.«

»A zakaj mi prav danes to prigovarjate?«

»Ker...«

»... ste pravkar govorili z Wintertonom!«

»Da.«

»In on vam je...«

»Ne, ne! On ne.«

»Aha, zdaj vse razumem.«

»Pardon, mylady, če vam povem, da ni ničesar rekla, prav ničesar zastran vajinega medsebojnega razmerja — samo...«

»Halo, halo!«

»Halo?«

»Pravite, da ni ničesar rekla?«

Lepota, zdravje, dom

Rubrika za mladi in manj mladi ženski svet

Da bo tvoj otrok zdrav

Ne poljublajte me!

Nekaj dobrih nasvetov za matere

Najmanj do sedmega leta mora biti otrokom to in ono prizaneseno, kar utegne biti njihovim mamam v zabavo in korist.

Ne dovoli nikoli, da ti otroka poljublja! Ljudje, ki si hodijo ogledovat novorojenčka, morajo biti toliko taktični, da mu ne pridejo preblizu.

Kako boš preprečila, da ne bodo preveč ljubozni sorodniki s svojo bližino presadili bacilov na otroka?

Mlado mater poznam, ki je svojemu malčku položila v zibelko listek z besedami: »Ne poljublajte me!... Se celo mama me poljubi samo na vrat...«

Nikoli ne dovoli, da bi se otrok igral z umazanimi igračkami.

Daj mu sladkarije le v prav majhnih obrokih in še to samo po jedi.

Kadar otroka ščiplje v trebuhu, mu nikdar ne daj alkoholne pijače!

Priljubljenosti otroka do tega, da bo mirno vsaj pol ure po vsakokratni jedi.

Izogni se vseh vrst pomirjevalnih sredstev, posebno dozdnevno »nedolžnih« sirupov, ki naj bi ponoči utešili otrokov jok.

Ne rabi kavčukastih cuclev — pod nobenim pogojem!

Ali se danes še katere mati prepriča o pravih temperaturah mleka, namenjenega otroku, tako da sama vzame cucelj v usta? Na žalost se danes srečujemo take matere. In sicer v tako imenovanih boljših, prosvetljenih slojih. Ali je mleko dovolj toplo, ne preveč ne premalo, se najbolje preprica, če ga kaneš nekaj kapljic na hrbet dlani.

Nikoli ne kašljaj otroku v obraz! Bodi absolutno neizprosna, kadar je treba še tako ljubečo babico odvrniti od tega, da bi prišla k vnučku, če si je nakopala nadoh!

Kadar ti otrok zaspi po dojenju ali po nasičenju iz steklenice, ga ne drži v rokah! Res ti ga je takrat hudo dati iz rok, toda zdravje je prvo: in zdravje terja, da ga takoj položiš v zibelko.

Kino, lepota, tekmovanja in podobne razburljive reči niso za otroke izpod 7 let.

Vedi, da otrok ni ne lutka ne predmet za zabavo. Rodila ga nisi za sebe, nego zato, da bo srečen in zdrav. Njegovo ugodje ni tvoje ugodje...

Irène Concellère.

Poceni ledenica

Neizogibno je, celo pozimi, da je otrokova steklenica z mlekom spravljena na ledu. Če imaš ledenico, tem bolje. Če je nimaš, si jo pa zelo poceni in zelo lahko sama napraviš.

Prosi špecerista, ki pri njem kupuješ, naj ti priskrbi lesen zabojček, kakšnih 40–50 cm visok, dolg in širok. V ta zabojček nasuj 8–9 cm na debelo žaganja, na to pa položi dve ponvi, drugo v drugo. Biti morata zadosti visoki, da lahko vanju pokonci postaviš steklenico z mlekom. Med zaboj in večjo ponev nasuj žaganja in ga dobro potolci in sphaj. Med zunanjo ponev in notranjo — to je tisto, v kateri bo stala steklenica z mlekom — pa nasuj zdrobljenega ledu: ledenica je gotova.

Seveda mora zaboj imeti pokrov, lesen kajpada. Da se ti led prehitro ne stali, obloži pokrov z več plastmi časopisnega papirja.

Če boš najmanj enkrat na dan premenila led, boš videla, da ti bo ta preprosta in poceni ledenica prav dobro služila.

I. C.

Da bo izbira na rizi

Meščanska kuhinja

Jedilni list za skromnejše razmere

Nedelja: Ocvrta cvetača, telečje stegno s smetano in pečnim krompirjem, mandljeva pogača.

Ponedeljek: Zemljeva juha*, sirovi rezanci*.

Torek: Sesekljani zrezki s krompirjevo kašo, dunajska torta*.

Sreda: Zelenjavna juha z narezano klobaso, zdrobovi cmoki s češpljevim kompotom*.

Četrtek: Goveja juha z rezanci, govedina s praženim krompirjem in kumarična omaka s smetano*.

Petek: Pečen ohrovt z majonezo*. Sobota: Svinjina z dušenim zeljem, fini rižev narastek*.

Jedilni list za premožnejše

Nedelja: Frankfurtška pečenka*, francoska solata, dušen riž, jabolčni kompot.

Ponedeljek: Goveja juha z vraničnim rižem, govedina z rezanci, vinska omaka.

Torek: Pečeni svinjski kotleti, krompir in motovilčeva solata, sirov zavitek.

Sreda: Juha iz črnega korena*, pečnice s krompirjevo kašo in kislim zeljem.

Četrtek: Goveja juha z zdrobovim cmoki, ocvrti ohrovtovi vršički, jajca s smetano*.

Petek: Krompirjeva juha s suhim gobami, jajčni cmoki, rdeča pesa, kruhov narastek.

Sobota: Riževa juha, prekajeno meso s kruhovimi cmoki in čebulno omako, sadna jed*.

JUHE

(Recepti za jedi, označene v jedilnih listih *)

Zemljeva juha

V 1 liter zelenjavne juhe denemo 25 dkg zemljeve sredice in kuhamo večkrat mešaje. Ko se zemlje razkuhajo, dodamo košček masla, na koncu pa vžvrkljamo stepeno jajce. Pred serviranjem potresemo juho s popraženimi žemljicami rezinami.

Juha iz črnega korena

1/4 kilograma črnega korena ostrgamo in namočimo v mlečno vodo. Medtem zavremo slano vodo, jo zalijemo s 1/4 l mleka in kuhamo v tej juhi črni koren, ki smo ga narezali na

pamo omako nad soparo, dokler se ne zgosti. Na koncu primešamo še 4 žlice olja.

Sirovi rezanci

Rezance skuhamo kakor po navadi, jih zabelimo z maslom, potresemo z zdrobljenim sirom, posebej pa popražimo majhne kocke slanine in jih vmešamo med rezance.

MOČNATE JEDI

Dunajska torta

6 dkg masla spenimo s 2 jajcema, pridenemo 20 dkg sladkorja, 6 žlic mleka in 20 dkg moke, v katero smo stresli zavitek pecilnega praška. Na koncu dodamo še nekoliko vaniljevega sladkorja. Testo damo v omašeno in pomokano pekačo in ga lepo spečemo. Ko se ohladi, ga čez polovico prerežemo, namažemo prerez z mezo, pokrijemo z drugim delom, nato pa vso torto pomažemo z mezo in potresemo z debelim kristalnim sladkorjem.

Zdrobovi cmoki

1/4 kg grobega zdroba zakuhamo v 1/4 l vrele in malo slane vode. Takoj nato primešamo 1 žlico masla in pu-

Takt in strategija v ljubezni

Kako pišeš ljubezenska pisma

1. Nikoli sama prva ne omenjaj v pismu besede »ljubezen«. Če z njim prijateljsko dopisuješ, ti pač ne bo težko pokazati mu na fin način, ne da bi se kompromitirala, da je tvoje čustvo globlje od navadnega, plehkkega prijateljstva.

2. Pri ljubezenskih pismih ni opreznosti nikoli preveč. Koliko usod, koliko sreče so že stila neprevidna in nepremišljena pisma! Ko pišeš, imej vedno pred očmi, kako bi se bralo tvoje pismo čez nekaj let, ali pa v očeh katere druge, neprizadele osebe. Kar se da se izogibaj priseg o večni zvestobi, zagotavljanja, da ne boš nikoli drugega ljubila in da še nikdar nisi imela ljubimca. Prava, globoka ljubezen ne potrebuje pretirane zatrjevanja.

3. V svojih ljubezenskih izjavah bodi zmerom zelo sramežljiva. Pomni, da se s tako cinizem moški zdrže nad ženskami, ki se pokažejo v ljubezni preveč drzne in preveč materialistične.

4. Glej, da mine vsaj 24 ur, preden pišeš odločilno pismo, kadar ti ga narekuje ljubosumnost, bolest ali pa želja, da bi razmerje končala. Zakaj človek se le prevečkrat kesa nepremišljenega, v prvem navalu čustva napisanega pisma.

5. Ne piši prevečkrat, tudi če prekipevaš od blaženosti in sreče. Tvoja pisma mora človek, ki te ljubi, vselej pričakovati s koprnenjem in tesnobo.

6. Ne piši predolgih pism! Takšna pisma dolgočasijo še tako zvesto srce: kratka pisma pušajo človeka neutešenega in ga malce vznemirijo, in to je ljubezni v korist, zakaj tesnoba je hrana ljubezni.

7. Tvoja pisma naj nikoli ne bodo solzava, melodramatična ali preveč romantična. Primes vedrosti, humora in duhovitosti ne more škoditi, ker naslovljenca razvedri in mu pokaže, da si ljubko in zabavno dekle. Ogibaj se zmedenih in nejasnih besed, tudi tedaj, kadar obupuješ; take besede pričajo o slabem okusu. Koliko ljubezenskih razmerij se je razdrlo ali pa izpreverilo v pekel, ker je ženski manjkalo vedrosti, ker je bila prevečkrat žalostna in se ni mogla obvladati — baš takrat, ko bi se bila morala.

8. V ljubezenskih pismih ne uganjaj literature: prevelika izbranstvo besed jemlje pisanju iskrenost. Tudi če se tako preprosto popisuješ dogodke iz svojega življenja, boš našla pota in načine, da pokažeš vsaj med vrstami plemenitost in iskrenost svojih čustev in svoje duše. Nemo.

majhne koščke. Posebej pripravimo v kozici svetlo prežganje, ga zalijemo s korenovo juho, dobro prekuhamo, potem ga zalijemo s ostankom juhe in s kuhanim črnim korenem. Ko smo juho osolili, jo vlijemo na drobno narezane klobasice ali pa na prekajeno meso.

MESNE JEDI

Frankfurtška pečenka

1 1/2 kg telečjega pleča zrežemo s kosti, ga operemo in posušimo. Meso večkrat prehodimo z nožem v smeri vlakn. V te odprtine porinemo frankfurtške klobasice. To ponovimo tri do štirikrat. Potlej pečenko povežemo, da se ne razveče, jo solimo in jo pečemo na maslu. Pečenko moramo večkrat polivati z dobro govejo juho, ki pa ne sme biti mastna. Paziti je treba, da se pečenka lepo zapeče in se preveč ne osuši. Pečenkin sok lahko podmetemo, ali pa zalijemo s kislo smetano, ki smo vanjo vžvrkljali malo moke.

OMAKE

Kumarična omaka s smetano

1/2 litra smetane (ali pa kislega mleka) zmešamo z eno žlico krompirjeve moke, 2 rumenjaki, malo limonovega soka, z eno žlico olja, malo soli, malo sladkorja, potem pa vse skupaj v sopari žvrkljamo, dokler se ne speni. Na koncu pridenemo 3 na drobno sesekljane kisle kumarice in nekaj nasekljanega peteršilja.

PRIKUHE

Pečen ohrovt z majonezo

Ohrovt razčetravimo, ga hitro prevremo v slani vodi, ocedimo, paniramo v moki, jajcu in drobtincah, potem ga pa spečemo v vroči masti.

Majonezo pripravimo takole: 2 cell jajci stepemo v globokem krožniku, dodamo 4 žlice olja v stepena jajca, kisamo s 4 žlicami kisa ali pa z razredčenim limonovim sokom, dodamo nekoliko soli, malo sladkorja in ste-

še rozine in sneg iz 3 beljakov. Testo denemo v pekačo za narastek in pečemo kakšnih 40 minut.

Mandljeva pogača

Iz 1/2 kg moke, 12 dkg raztopljenega masla (ali pa 18 dkg presnega masla), 18 dkg sladkorja, 2 celih jajc, 3 dkg v mleku namočenega kvasa, zgnemo testo, potem ga pa dobro stolčemo. Stolčeno testo pustimo eno uro na toplu vzhajati. Potem denemo testo v omašeno pomokano pekačo, in ga potresemo še surovo s tole mešanico: 15 dkg moke, 6 dkg nastrganih mandljev, 10 dkg sladkorja in malo cimeta zmešamo, potem pa pokapamo to mešanico z 11 dkg stopljenega masla. Pogačo pečemo v srednje vroči pečnici.

Jajca z smetano

Skodelico smetane zmešamo s presnim maslom, sesekljanim peteršiljem in z drobnjakom, dodamo nekoliko popra in malo nastrganega muškato-vega oreščka. To mešanico kratko prevremo. Posebej skuhamo jajca v trdo, jih narežemo na lističe in jih v pripravljeni omaki pogrejemo, ne da bi se enkrat prevreli.

Sadna jed

Banane zrežemo na lističe, dodamo nekoliko narezanih fig, malo citronata, narezanih pomaranč, zmletih orehov, potem pa polijemo vse sadje s kakršnimkoli sadnim sokom. Ko se sadje do dobrega napije sadnega soka, lahko jed serviramo s stolčeno smetano.

Zdravje

Česen. Ljudstvo trdi, da se z uživanjem česna prepreči poapnenje žil in da se podaljša življenje. Medicina tega sicer ne uči, vendar utegne biti uživanje česna zdravju samo koristno. Kdor se s česnom zdravi, naj tega ne dela več ko tri dni, saj lahko takšno zdravljenje večkrat ponovi.

Zjutraj popijemo četrt litra vročega mleka, v katerem smo prej prekuhali 7 strokov česna. Opoldne pojemo dva koščka prepečenca, ki smo vanju udrgnili tri stroke česna; razen tega jemo še nekoliko zelene solate, pripravljene s kisom ali limonovim sokom in oljem. Kdor je prav zagrižen pripadnik česna, si še solato polrese s česnom. Za večerjo popijemo spet četrt litra česnovega mleka kakor zjutraj in pojemo dva koščka česnovega prepečenca kakor opoldne.

Seveda ne kaže ob takih dneh zahajati v družbo, zakaj česen ima prav zoprni in oster vonj.

Duha po česnu se znebimo, če semulimo nekaj sladkorčkov iz poprove mele ali pa zgrizemo par prepraženih kavnih zrn.

Zmrznenje. Kdor se ukvarja z zimskim sportom, mora skrbeti za noge in roke. Dr. Marloth roti v nekem strokovnem medicinskem listu zimske sportnike, naj za božjo voljo ne oblačijo tesnih rokavic in ne obuvajo pretesnih čevljev. Med čevljem in kožo naj bo dovolj zraka. Kdor na to ne misli, lahko tudi v blažjem mrazu ozebe v prste na rokah in nogah, zlasti če postane koža vlažna. Kupujte si torej prostornejše čevlje! Nikar pretesno ne zadržite vezalk! Rokavica naj se ne prilaga pretesno! Bolje je, če imate prevelike, še bolje pa je, če kupite rokavice brez prstov, torej samo z zaključcem za štiri prste! Kadar se vam čevlji premočijo, stecite v kočo in jih sezujte! Ubogajte, ne bo vam žal!

Nasveti za gospodinje

Ovčje volno in bombaž je prav lahko razlikovati. Iz tkanine potegnemo nitko in jo držimo nad gorečo vžgalico; bombaž se s plamenom užge in

HERSAN CAJ

ZDRAVJE

s pomočjo zdravilnih svojstev raznih zelišč se dobi, ako se uživa „HERSAN CAJ“ mešanica posebnih zdravilnih zelišč po sestavi zdravnika R.W. Pearsona, zdravnika šefa v Bengaliji (Angleška Indija).

Po večletnih izkušnjah je neovrgljivo dokazana velika vrednost „HERSAN CAJA“ in to z nedvomnim uspehom pri obolenjih zaradi poapnenja žil, pritiska krvi, pri ženskih boleznih, pri menstruaciji (menjanju mesečnega perila), migreni, revmatizmu, obolenju obisti, jeter, motnjah v želodcu, zastrupljenju, zapeki, protinu (giht), črevesnih boleznih, hemoroidih, zgagi in pri čezmernem odebelenju. „HERSAN CAJ“ se dobiva v vseh lekarnah. Poučno knjižico in vzorec Vam pošlje zastonj:

„RADIOSAN“, Zagreb
Dukljaninova 1

Reg. S. št. 14001 z dne 6. VI. 1934.

zgori brez smrada, ostane pa le krhek pepel. Ovčja volna pa sploh ne gori, temveč se scvre v krogličasto bunko, razen tega pa nam udari v nos neprijeten smrad po osmojenih laseh. Svila ima iste lastnosti kakor ovčja volna, umetna svila pa iste kakor bombaž.

Kvaliteto ovčje volne lahko presodimo po nitkah: nitko razvljemo in izvljemo posamezna vlakna. Če so vlakna kratka, smo lahko prepričani, da blago ni kaj prida. Blago, ki je tkano iz mešane volne, torej iz dolgih in kratkih vlaken, ne sme biti drago. Kadar pa najdemo v blagu dolga in skodrana vlakna, lahko brez skrbi plačamo tudi nekaj več za takšno blago. Bombaž ima zmerom gladka in grobo skodrana vlakna.

Mlinček za meso in za drobtinice ne smemo priviti na golo mizo, ker se miza pokvari. Vsaka gospodinja naj ima zato v kuhinji kos debelega usnja, da z njim obloži rob mize na tistem kraju, kjer privija mlinček.

Če čevlji tišči, si pomagamo tako: na bolečih mestih nadrgnemo nogavice s suhim milom. Kmalu nas na teh mestih čevlji ne bo več žulili.

Žena, gospa, soproga

Tri različne besede za en sam pojem; za en sam pojem — tako se vsaj na zunaj zdi. Pa ne bo tako, saj so nekoč učeni gospodje povedali, kako je.

Dva, ki se iz ljubezni vzameta, postaneta mož in žena, če se poročita zaradi udobja, sta gospod in gospa, kadar je pa denar posredovalec, ne moreta biti nič drugega ko soprog in soproga.

Žena moža ljubi, gospa mu prižanaša, soproga ga pa »prenasa«. Za gospodinjstvo skrbi žena, za hišo gospa, za lepe običaje soproga. Bolnemu možu streže žena, obiskuje ga gospa, po njegovem zdravju povprašuje soproga. Na sprehod greš s svojo ženo, voziš se s svojo gospo, s soprogo pa hodiš na izlete. Kadar boš umrl, te bo objokovala žena, gospe se bo tožilo za teboj, soproga bo pa oblekla žalno obleko.

Mnogo je resnice na tem. Skoraj vsakemu možu že iz oči bereš, ali mu je zakonska žena — žena, gospa ali soproga. Pristuhni, kadar te bo seznanil s njo, kako ti jo bo predstavil...

Porez

Banka Baruch

11, Rue Auber, PARIS (9e)

Odpremilja denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. — Vršni vse bančne posle najkulantneje. — Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune: Belgija: št. 3064-64, Bruxelles; Holandija: št. 1458-66, Ded. Dienst; Francija št. 1117-94, Paris; Luxemburg: št. 5967, Luxemburg.

Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice

Z zimske olimpiade v Garmischu

Nemški drsalni prvak Ernst Baier izvaja obvezno vajo.

H U M O R

Na ženskem shodu

Fanatična prvoboriteljica za ženske pravice je imela ognjevit govor. Ob sklepu je izizzivalno vzklila:

»Vprašam vas: kje bi bil danes mož, če ne bi bilo ženske?«

Moški glas iz občinstva: »V raju!«

(»Passing Show«, London)

Dobro mu želi...

»Mama, kje si pa spoznala očka?«

»Ob morju. Rešil mi je življenje.«

»Zakaj pa potem očka ne mara, da bi se tudi jaz naučil plavanja?«

(»Humoristicke Listy«, Praga)

Samec

Nana in Boris se zelo rada ukvarjata z zajčki. Zadnjič pride teta na obisk. Boris jo povpraša:

»Tetka, ali imaš kaj otrok?«

»Ne!«

Drugo vprašanje:

»Tetka, ali boš kdaj imela otroke?«

»Ne, Boris, nikoli!«

Boris se spogleda s sestrico. In ji reče tiho na uho:

»Nana — teta je pa samec!«

Opomin

Nande Rogač ima nekega dolžnika, ki ga že mesece in mesece zaman terja za plačilo. Pred prazniki mu je več srdit poslal tale opomin:

»Zelo spoštovani gospod!

Kdo je kupil pri meni toliko za-
bojev blaga, ne da bi ga plačal v
gotovini, kakor je bilo dogovor-
jeno? Vi! Kdo je potem obljubil,
da bo zadevo uredil najpozneje v
treh mesecih? Vi! Kdo vzlic temu
ni poravnal svojega dolga niti v
osmih mesecih? Vi! Kdo je tedaj
kopov, lažnivec in slepar?

Vaš vdani

Nande Rogač.

Ziva igračka

Štiriletni Petček, zelo vnet »po-
pravljalec« igrač, je dobil bratca.
Čez tri dni je smel prvič k nje-
govim posteljici. Čisto tiho je ležal

drobni črviček v njej. Petček je
pa napeto čakal, kaj bo. Zda se
je otroček zganil. Da ste videli
Petčka, kako veselo je stekel k
očetu!

»Očka, očka!« je navdušeno za-
vpil. »Že funkcionira!«

V šoli

Učitelj si je s šolarji ogledoval
fotografijo učencev svojega raz-
reda.

»Predstavljajte si, otroci,« jim je
razlagal, »da boste nekoč odrasli
in boste kdaj pogledali, kako je
bilo, ko ste bili še majhni. Takrat
si boste rekli sami pri sebi: Glej,
glej, saj tole je Janez, ta je že
profesor; in onile je Milan, tisti, ki
je postal tovarnar; in —!«

»In tole je naš učitelj, tisti, ki
je lani umrl,« je vzkliknil neki glas
iz zadnjih klopi.

Mož, ki je sam več vreden
ko marsikatera državna reprezentanca,
je Norvežan Ballangrud. Na zimski
olimpiadi si je pridobil nič manj ko
tri zlate in eno srebrno kolajno —
to je več kakor večina državnih rep-
rezentanc, ki so se udeležile tekem v
Garmischu.

Kolajno za zmagovalno moštvo

v vojaškem patrolnem smučanju je
določil nemški vojni minister. Tekma
se je vršila v okviru olimpiade; zma-
gali so Italijani. Kolajna kaže nem-
škega alpskega lovca, v ozadju pa
masiv Zugspitze.

Pomota, ki je srečo prinesla

(X)Že) Čikago, febr.

V Čikagu si je neka miss Nadina
Snow hotela svoje rjave lase črno
barvati. Brivec se je pa zmotil in
miss Snow je namesto črnih las
dobila... plave!

Ogorčena gospodična je sklenila
brivca tožiti za odškodnino. Toda
na poti v odvetniško pisarno je
srečala nekega mladeniča, ki se
je na prvi pogled zaljubil v lepo
»plavko« in ji pri priliki ponudil
zakon. Srečna miss Snow je na to
pristala, ker mladenič ni bil samo
lep, nego tudi petičen.

Iz tožbe ni seveda potem nič
bilo...

UTRINKI

Žid gre med kristjane, ne da bi se
dal krstiti. Kristjan pa nikoli ne
pride med žide, ne da bi se dal obre-
zati.

V pristanišču zakona pristajajo
tele ladje:

Trgovska ladja: žena. —
Vojna fregata: tašča. — Tor-
pedovka: domači prijatelj. —
Razbitina: mož.

Epizode iz mesta ob Seini

(X)Pe) Pariz, febr.

Pariški kabaretist, ki vsaj malo pazi
na svoj umetniški ugled, se trudi, da
spravi v svoj repertoar vsaj eno paro-
dijo Mauricea Chevalierja, oboževane-
ga pevca in priljubljenega filmskega
igralca. Chevalierju kabaretisti ne pla-
čajo avtorskih pravic, a slavni igralec
ima svoje osebno zadoščenje v tem, da
sam oponaša svoje posnemalce.

Ondan je Chevalier srečal na ulici
igralca Saint-Granlerja, svojega naj-
uspešnejšega posnemovalca.

»Hud sem nate,« ga je kratko ogo-
voril.

»Zakaj?«

Tehtanje »bobov«

Pred sankaskimi tekmami na olim-
piadi je bilo treba vsake sanke (bob)
tehtati. Na naši sliki vidimo na desni
(z naočniki) bivšega ameriškega pr-
vaka Stevensa, ki se je tudi letošnjih
tekem z uspehom udeležil.

»Ker me tako mojstrsko oponašaš,
da te kar ne morem več posnemati.«

Cecil Sorel, najznamenitejša franco-
ska gledališka igralka, igra že dalje
časa z velikim uspehom v »Alhambrici«.

Po pariškem običaju sprejema Cecil
Sorel svoje prijatelje in častilce kar v
garderobi. Zadnjič jo je neki častilec
posebno dolgo mučil s svojimi laska-
njem. Ko je odšel, je iz igralke udaril
ves zadržani gnev na dan:

»Ni je zoprnejše stvari na svetu od
nespretnega in puhlega laskanja.«

Znameniti pisatelj in igralec Sacha
Guitry nima nikoli časa preveč. Ne-
koč ga je ustavila na cesti neka nje-
gova častilka in ga kar meni nič tebi
nič nagovorila:

»Pridite v ponedeljek k meni na
kosilo!«

»Hvala za vabilo, madame. V pone-
deljek ne utegnem; k zdravniku mo-
ram.«

»A v torek?«

»Sem že obljubil drugam na ko-
silo.«

»Torej — v sredo?«

»V sredo priredim izlet v Versailles.«

»Kaj pa v četrtek?«

»Pojdem na lov!«

»Petek?«

»Imam generalno vajo v gledališču.«

»Sobota?« vpraša dama neutrudljivo
dalje.

»V soboto? Čakajte no... Aha! V so-
boto se poročim!«

»No, potem bo pa šlo. Torej se lahko
zanesem, da boste v nedeljo kosili pri
meni!« vzklikne vsiljivka navdušeno.

Najoriginalnejša anekdota o Sachu
Guitryju je pa tale:

Neka ugledna dama je Guitryja že
v sredo povabila na kosilo za nedeljo.
Temu povabilu se je Sacha Guitry na
vsak način hotel izogniti. Raztresen je
v naglici odvrnil:

»Oprostite, gospa! V nedeljo bom
prav gotovo bolan.«

Otroška

Perica: »Tonček, zakaj pa mažeš
vrata?«

Tonček: »Da ne bodo škripala!«

Perica: »Tonček, ali ne bi mogel tu-
di naše male punčke namazati?«

Kozmetika

Vsaka beseda 25 par. Davek 1'50 Din. Za šifro
ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.
BARYANJE LAS ni več potrebno pri stro-
kovnjakih, ker si jih z Oro-barvo za lase, ki
jo dobite v črni, rjavi, temnorjavi, svetlo-
rjavi in plavi barvi, lahko vsakdo sam barva
in je postopek zelo enostaven in stalnost
barve zadržana. 1. garnitura z navodilom
stane Din 30.—. Po pošti razpošilja parfume-
rija Nobilior. Zagreb, Illica 34.

IZPADANJE LAS IN PRILJAJ prepreči samo
znano sredstvo Voda iz kopriv. Lasje post-
nejo spet bujni, vrne se jim lesk in post-
nejo popolnoma zdravi, če jo redno dvakrat
na teden uporabljate. 1 steklenica z navodilom
stane Din 30.—. — Po pošti razpošilja
parfumerija Nobilior. Zagreb, Illica 34.

ESENCA IZ KOPRIV je že davno preizkušeno
najboljše in najzanesljivejše sredstvo proti
prhljajem in izpadanju las. Slabi in zane-
marjeni lasje dobe v najkrajšem času mladostno
bujnost in lesk. Steklenica z navodilom Din
30.—. — Naroča se pri: Nobilior parfumeriji,
Zagreb, Illica 34.

Ženitve

Vsaka beseda 50 par. Davek 1'50 Din. Za šifro
ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

GOSPODIČNA STARA 30 LET s 40.000 Din
gotovine želi resnega znanja z uradnikom
II. kategorije ali pa z dobro situiranim
trgovcem. Po možnosti iz Maribora. Le
resne dopise poslati na upravo pod šifro
»Pomlad«.

ZELIM SE POROČITI s premožno gospodično,
podjetno in delavno. Star sem 30 let, sim-
patičen, dobro situiran, zelo podjeten, tre-
zen, sio obrtnika in gostilničarja. Resne po-
nudbe na upravo pod »Zelim srečo« v bodo-
čnost.

Kupim

Vsaka beseda 25 ali 50 par. Davek 1'50 Din.
Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj
10 besed.

OTROŠKI SPORTNI VOZICEK, praktičen in
zložitven, dobro ohranjen, kupim za gotovino
ali pa dam v zameno za gotovino ali udeben
otroški voziček. Ponudbe na upravo pod
»Pantiček«.

HRANILNO KNJIZICO Prve Hrvatske Ste-
dionice, originalno, v znesku Din 1.000.— do
2.000.—, kupim. Ponudbe na upravo »Samo
originalna knjizica«.

HRANILNO KNJIZICE Mestne v Kranju ali
Ljudske v Ljubljani, kupim. Potrebn znesek
10.000—20.000. Ponudbe na upravo tednika
pod šifro »Denar takoj«.

Poravnajte naročnino!

Poceni!! Redka prilika!!
Zimski damski plašči
najboljše izdelave, fine kvalitete pri domači tvrdki

Drago Gorup & Co
Liubljana, Tyrševa (Dunajska) c. 14

Poglejte to sliko

Odločite se torej in nikar predolgo ne čakajte!

Odločite se hitro, zakaj čas in leta minevajo!

»Družinski tednik« se tiska v veliki nakladi. Dobite ga skoraj v
vsaki hiši; zanj ve skoraj vsak Slovenec. List, ki je tako zelo razširjen
in ki ga ljudje tako radi čitajo, ima tudi dobre uspehe s svojimi oglasi.
Zelo veliko ljudi bo te oglase prečitalo. In med njimi bo gotovo tudi
tisti, ki bo za Vas. Zato si dobro zapomnite:

če želite kaj kupiti,

če želite kaj prodati,

če se hočete s kom seznaniti

ali celo poročiti —

tedaj oglašujte v malem oglasniku »Družinskega tednika«!

Naročite še danes mali oglas v »Družinskem tedniku«! Naročite dve
ali tri objave! Cene oglasov na zadnji strani.

NAŠE CENE SO ZMERNE IN CASU-PRIMERNE!

POZOR

GOSPODINJE!

Najceneje
ste postreženi s

KURIVOM

pri tvrdki

RUDOLF VELEPIC

trgovina s kurivom

LJUBLJANA VII.

Sv. Jerneja cesta 25

TELEFON 2708

Prvi poskus

stalni odjem!

MALI OGLASI

Male oglase socialnega značaja računamo po
25 par za besedo, trgovske in podobne pa po
50 par za besedo. Preklili in trgovsko-obrt-
niški oglasi, ki nimajo prodajnega značaja,
stanejo po 1 Din za besedo. — Za vsak mali
oglas je treba še posebej plačati davek v
znesku 1'50 Din. Kdor želi odgovor, dostavo
po pošti ali če ima oglas šifro, mora dopla-
čati še 3 Din. — Mali oglasi se plačajo vedno
vnaprej, in sicer po pošti nakaznil, po po-
štni polovici na ček račun »Družinski ted-
nik« uprava, Ljubljana 15.393, ali pa v znan-
kah ob enem z naročilom.

Prodajam

Vsaka beseda 25 ali 50 par. Davek 1'50 Din.
Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj
10 besed.

GLOBOK IN UDOBEN OTROŠKI VOZICEK,
dobro ohranjen, ugodno prodaj. Ponudbe na
upravo pod »Za gotovino«.

Tako zadovoljni kakor so drugi boste tudi
Vi, če naročite prvovrstno uro budilko s
sliko prečudne Marije z Brezji. Izdelava v
naravnih barvah je tako okusna in lična, da
bi se zato ne smela taku ura manjkati v
prav nobeni hiši. Se posebej privlačnost je
Marija, ki gleda izra Goré na nas, ki pri-
čakujemo njene tolažbe. Ure so okusno iz-
delane, so trpežne in zelo poceni. Prvovrstna
Din 167.—, Din 95.— in Din 87.—. Naročite
po dopisnici z navedbo natančnega naslova.
Pošljem takoj po povzetju. Se priporoča
Zdravko Rant, urar, Jesenice-Fužine.

OTROŠKI VOZICKI, posteljice, mizice, ograj-
e, trikotji itd. solidno izdelano in poceni
pri S. Rebolj & drug, Ljubljana, Gospodstvska
cesta 13, Kolizej.

Negujte svoje noge

Največji napor pri Vašem vsak-
danjem opravljanju morajo prenašati
Vaše noge.

Zdrave noge so pogoj za uspešno
delo. Ne zanemarite svojih nog,
da boste tudi v pozni starosti lahko
hodili brez palice.

Posvetite jim vsaj toliko pažnje
kot ostalim delom telesa.

Obiščite našo pedikuro

V posebej za to pripravljeni ko-
pell Vam osvežimo noge.

Odstranimo brez bolečin kurja
očesa in debelo kožo.

Postrižemo Vam zastarele nohte.

Pedikiranje stane Din 6.—.

Proti utrujenosti in za boljšo
cirkulacijo krvi Vam priporočamo
strokovnjaško masiranje nog.

Masaža nog stane Din 4.—.

Posetite nas, prepričajte se sami!

Ratko

Ljubljana, Selenburgova 7

NE RAZMETAVAJTE DENARJA

Kupujte pri nas

Otomane od Din 410.—
Couch sofe od Din 1200.—
spalni couch od Din 1700.—
afrik modroci od Din 210.—

TAPETNISTVO

ZAKRAJEK. Ljubljana, Poljanska cesta 17.

Službe

Vsaka beseda 25 par. Davek 1'50 Din. Za šifro
ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

CLOVEKA Z MALO MATURO ali podobno
izobrazbo, z ne več kot 20 leti, iščemo za
težak trgovski posel. Biti mora skromnih
staršev, poln volje in poguma — skratka
človek, ki si zna v vsaki priliki pomagati
in ki si je že sam služil denar. Neanonimne
ponudbe, pisane z roko, je poslati na oglas-
ni oddelček »D. t.« pod šifro »20 let. Na po-
nudbe ne odgovarjamo.

ABSOLVENTKA IV. razreda mešč. šole se
želi izučiti v trgovini, najraje v mestu. Po-
nudbe na upravo tednika pod šifro »Pridnac«.

ADVOKATSKA URAĐNICA, samostojna moč,
z illethno prakso, izborna stenografinja in
strojepiska, zmožna slovenske in srbohrvatske
korespondence, knjigovodstva in vseh dru-
gih pisarniških del, išče primerne službe.
Gre tudi v Zagreb ali Beograd. Ponudbe na
upravo »Družinskega tednika« pod »Vestnac«.

17LETNO DEKLE s 3 razredi meščanske šole
gre k otrokom kamorkoli. Nastopi takoj.
Naslov pove upravo.

15letna deklica poštenih staršev se želi iz-
učiti šivanja. Gre tudi na deželo. Naslov se
izve v upravi »Družinskega tednika«.

PRODAJALKA MESANE STROKE, tudi želez-
nine, pridna in poštena, išče službo. Gre ka-
morkoli tudi v pomoč gospodinj. Doplate pro-
sim naupravo pod šifro »Resnost 220«.

Informacije

Vsaka beseda 1 Din. Davek 1'50 Din. Za šifro
ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

DVOBOJNO STANOVANJE z veliko kuhinjo,
po možnosti s kopalnico in majhno poselsko
sobo, išče za 1. marec točno plačujoča stranka.
Ponudbe pod »Šest stov«.

Dopisovanje

Vsaka beseda 25 par. Davek 1'50 Din. Za šifro
ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

DAMA, SREDNJIH LET, samostojna, išče
primerne boljše družbe za izprehode, izlete,
posejanje kavarn itd. Ponudbe na oglasni
oddelček »Družinskega tednika« pod »Ne-
anonimno«.

»ONIMA« vestranski odmev. Izvolite dvig-
niti naslov v upravi.

»MLADOSTNI SEN« želi bi resno spoznanje.
Imam tudi prijatelja z isto željo. Odgovor
prosim pod šifro »Luštna fantazija«.

KATERI ZNAČAJNI MLADENIČ čedne zu-
nanjosti z eksistentno željo resnega znanja z
vzorno mladenko prijetne zunanosti, mirno
in dobrosrčno. Dopise pod značko »Zelim
blage duše«.

KATERO SRČKANO, SIMPATIČNO DEKLE
želi prijateljstva inteligentnega fanta? Cenj.
dopise prosim na upravo pod »Lepi dnevi«.

LJUBITELJ NARAVE in domačega ognjišča
išče iskreno prijateljico, gospodično, gospo
ali ločenko. Dopise pod »Ljubezen in prija-
teljstvo« na upravo lista.

MLAD DRŽAVNI URAĐNIK II. KATEGORIJE
želi poznanstva. Ponudbe s sliko — strogo
diskretno: šifra »30 letni Gorenjec«.

DOPISOVATI ŽELIM z inteligentnim go-
spodom srednjih let. Cenjene ponudbe na
upravo »Družinskega tednika« pod šifro
»Razvedrilos«.